

திருமோகூரில் ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி

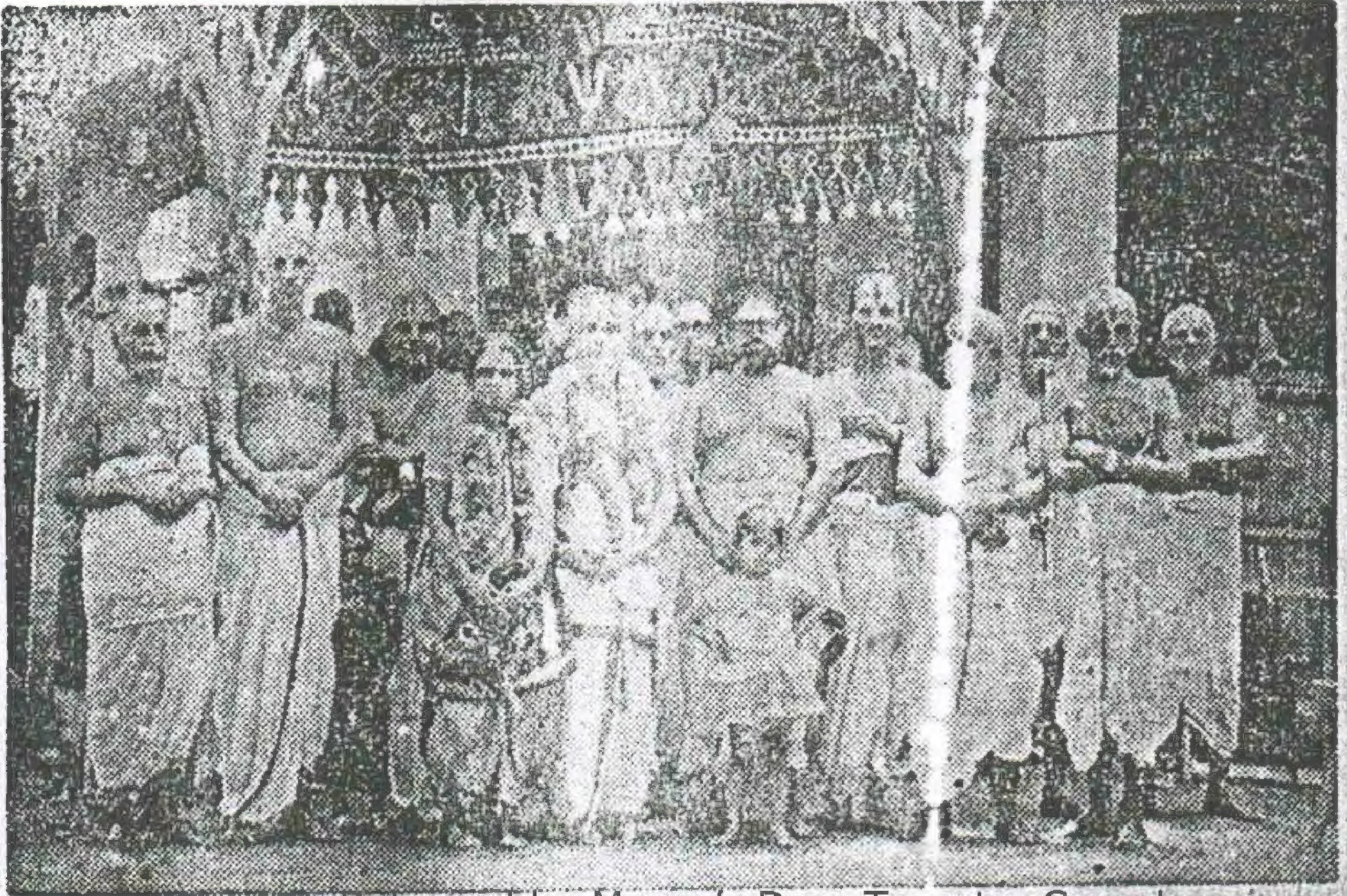
(ஸ்ரீமான். R. ரங்கராஜன், M.A. மதுரை.)

திருமோகூரில் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் ஸர்வவிதபந்துவாய்ப் பரமாப்தனாய் ஸர்வமனோஹர ரூப ஸம்பந்நனாய்ப் பெருமதிப்பனான காளமேகம் என்னும் வழித்துணை எம்பெருமானுக்கு அத்தாணிச் சேவகம் பூண்டொழுதிவரும் அர்ச்சகர் ஸ்ரீ உவே ச ஸ்ரீசிவாஸைப் ஸ்வாமிக்கு 15 11-78 அன்று ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி மஹாத்ஸவம் அன்பர்களால் மிகவும் விபவமாய்க்கொண்டாடப்பட்டது. அதற்கு அங்கமாக ஐந்து தினங்களில் பலதிவ்பதேசங்களை விருந்து எழுந்தருளியிருந்த விலகூணுகாரிகளால் திவ்யப்ரபந்தம். வேதம் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்ரீராமாயணம் இத்யாதி பாராயணங்கள் சிறப்பாக நடந்தேறின.

ஸ்ரீமதுபயவே. சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி. வேளக்குடி வரதாச்சாரியார் ஸ்வாமி. ஸுதர்சனம் ஆசிரியர் S. கிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி. கனபாடி சௌரிராஜய்யங்கார் ஸ்வாமி. திருவாலி எம்பார் திருவேங்கடாச்சாரியார் ஸ்வாமி. மதுரை R. ரங்கராஜன். M. A. ஆகியோர்களின் உபந்யாஸங்களும் நடைபெற்றன. ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரங்களில் பாண்டித்யம் பெற்று ஸம்ப்ரோக்ஷணாதி ப்ரஹ்மாத்ஸவங்களை நடத்திவரும் அர்ச்சக ஸ்வாமிக்கு 'ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரப்ரதிபம்' என்னும் விருது வழங்கப்பட்டது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி வைபவம்

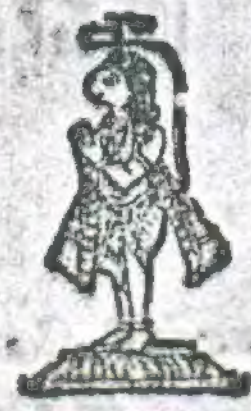
Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

திருமணஞ்சேரி ஸ்ரீமான் உ வே. வீ. வெங்கடேச ஐயங்கார், (D.C.T O Retd.) அவர்களது ஷஷ்ட்யப்தபூர்த்தி 20-9-78 ஸ்ரீசைலம் கிருஷ்ண நகர், பல்லாவரத்தில் திவ்யப்ரபந்த வேதபாராயணங்களுடன் நடந்தது. பெரியகோவிலிலிருந்து வேதபாராயணத்துக்கு

இதன் தொடர்ச்சியை ராபர் முன்னுவது பக்கத்தில் பார்க்க

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீராமாநுஜன்-367

ஆசிரியர்:
ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 31

காளயுக்திஸு 'கார்த்திகை'
10-12-78

பகுதி 7

கார்த்திகைத்திங்கள்

நிகழும் கார்த்திகை மாதத்தில் பக்தர்கள் அநுபவிக்கத்தக்க விசேஷங்கள் மூன்றாகும்:
(1) திருச்சாலூரென்கிற திருச்சுகனூரில் தாயாருடைய ப்ரஹ்மோத்ஸவம் ஒன்று; இது பஞ்சமீ
தீர்த்தமென வழங்கப்படும். கார்த்திகை 9உ முதல் (25-11-78) சுக்கிலபக்ஷபஞ்சமி

அன்று அவப்ருகமாகும். பத்து நாளும் வாஹனப்
புறப்பாடுகளுடன் உத்ஸவம் அற்புதமாக நடை
பெறும். திருமலை திருப்பதியிலிருந்து பெரிய சிறிய
கேள்வி ஜியர் ஸ்வாமிகள் 20, 25 அதயாபகஸ்வாமி
களுடன் எழுந்தருளியிருந்து வெகு விலக்ஷணமாக
நடத்தி வைக்கும் மஹோத்ஸவமிது.

(2) வாய்த்தபுகழ் மங்கையர்கோர் மாநிலத்தில்
வந்ததித்த கார்த்திகை நாள் திருவாரூர் திருநகரியில்
மிக விசேஷமாக அநுபவிக்கக்கூடிய திருமங்கை
யாழ்வாருடைய திருநக்ஷத்ரமஹோத்ஸவம் திவ்யதேசங்
கள் தோறும் நடைபெற்றாலும் திருவவதார ஸ்தலமான
திருவாலி திருநகரியில் நடைபெறுவது அத்யத்புதம்
என்னத்தகும். சென்னையில் வாழும் ஆர்யவைச்யபக்த
சிகாமணிகள் பலர் பத்து நாளும் அங்கே சென்றிருந்து
ஸ்ரீ வைக்ஷணவததியாராதனை முதலியவற்றை வெகு
விசேஷமாக நடப்பித்து இம்மஹோத்ஸவத்தை மிக
மிகச் சிறப்பிக்குகின்றனர். கார்த்திகை 5 17உ முதல்
(3-12-78) கார்த்திகை 26உ (12-12-78)
தேதி வரையில் நடைபெறும்.

(3) நம் நம்பிள்ளைமஹோத்ஸவாநுபவம். (இது பற்றி அடுத்தபக்கம் காண்க.)

ஸ்ரீ :
ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகாஞ்சி நம்பிள்ளை மஹோத்ஸவ'ப்ரகடனம்
(காளயுக்தி ௭௭ 1978)

ஸ்ரீ காஞ்சி தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியின் திருமுன்பே சிருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் **நம்பிள்ளை** க்கு நாளது கார்த்திகை 17 3-12-78 ஞாயிற்றுக்கிழமை பூரட நஷத்திரத்தில் சிருவவதார மஹோத்ஸவம் தொடக்கமாகி கார்த்திகை 16 12-12-78 செவ்வாய்க்கிழமை சிருக்கார்த்திகைத் திருஷ்டத்திரத்திலே சாற்றுமுறைபாகும். பத்து நாட்களிலும் அலங்கார சிருமஞ்சனமும் இரண்டு வேளைகளிலும் திவ்யப்ரபந்தஸைவை கோஷ்டிகளும் ததீயாராதனமும் விசேஷவைபவமாக நடைபெறும். வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும் நடைபெறும். ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் வந்திருந்து அநுபவித்து ஆனந்திக்கவேண்டும். இம்மஹோத்ஸவ ஸேவார்த்தமாக வெளியூர்களிலிருந்து வரும் பக்த பாகவதோத்தமர்களுக்கு ஸ்தலவசதி முதலிய சௌகரியங்கள் விசேஷமாகச் செய்து கொடுக்கப்படும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பக்த சிகாமணிகள் குழாங்கூடியிருந்து அநுபவிக்கக்கூடிய மஹோத்ஸவமிது.

சாத்துமுறைபன்று ஸ்ரீ யதோக்தகாரி எம்பெருமான் பறப்பாடு கண்டருளி நம்பிள்ளை ஸன்னிதியிலெழுந்தருளியிருந்து நடைபெறும். இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவில் விசேஷ வைபவங்களுடன் நடைபெற்று வருகின்ற இந்த மஹோத்ஸவத்திற்கு பக்தர்கள் உகந்து யதாசக்தி பொருளுதவிபுரிந்து ஆசார்ய ஸார்வபௌமநடைய இம்மஹோத்ஸவத்தை மிகவும் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

சின்னகாஞ்சிபுரம்,

20-11-78

இங்ஙனம்,

P. B. ANNANGARACHARYA.

Founder, Sri Nampillai Sannidhi

சந்தாதாரர்களுக்கு அறிவிப்பு

நமது இந்தப் பத்திரிகையை ஆப்கர்களுக்கும் வித்வான்களுக்கும் சந்தாப் பணத்தை எதிர்பாராமலே பாந்தோஷமாக அனுப்பிவருகிறோம். அப்படி இருநூறு ரூபர்கள் தேறுவர்கள் சந்தா செலுத்துபவர்களாக எண்ணாறு ரூபர்களை எண்ணியிருக்கிறோம். ஆனால், சந்தாவை யனுப்பும் ரூபர்கள் இருநூற்றுக்குக் குறைவாகவே அனுப்பினார்கள். பல வருஷங்களாக பாக்கியுள்ளவர்கள் அதிக ரூபர்கள் தேறக்கூடும். அவர்களுக்கெல்லாம் பத்திரிகையை நிறுத்தி விடவும் மனமில்கை அவர்களுக்கு நாம் தனித்தனியே கடிதங்கள் எழுதவும் முடியவில்லை. இதனால் நினைவூட்டுகிறோம். (காரியதர்சி) ...

ஸ்ரீ தா சாரியன்

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீமான் M. A. வெங்கடகிருஷ்ணன் M. A. அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு நடைபெற்று வரும் தோசார்யன் பத்திரிகையின் இரண்டாம்திழ் வரப்பெற்றோம். அற்புதமான வியாசங்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஆஸ்திகர்கள் விரும்பி வாசிக்கத் தக்க பத்திரிகை இது. இதற்கு வருடச்சந்தா 8 ரூ. கிடைக்குமிடம்- M. A. வெங்கடகிருஷ்ணன், M. A. 7, தென்னண்டை மாட வீதி திருவல்லிக்கேணி, Madras-5, 600005.

மர்க்கடகிசோரமார்ஜாரகிசோரத்யாய விவரணம்

கல்கியில் வெளிவந்த கட்டுரையை முன்னம் சுண்டி எடுக்கப்பட்டது? இது புதியதன்று; ஏற்கனவே சிலவாண்டுக்கு முன்பும் வெளிவந்துள்ளதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. நாம் முதன்முதலாக இப்போதுதான் கண்டோம். அதனாலென்ன? சிலத்துவப்பொருள்களை இங்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறோம். பின்னாலோகாசார்யர் முழுக் கூப்படி யென்னும் ரஹஸ்யத்தில் “அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்காரகர்ப்பம், அவத்யகரம், அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்” என்பது ஒரு குர்ணை. அதற்கு முன்பும் பின்புமுள்ள பல குர்ணைகளை விசதவாக் ரக்ஷகம்” என்பது ஒரு குர்ணை. அதற்கு முன்பும் பின்புமுள்ள பல குர்ணைகளை விசதவாக் ரக்ஷகம்” என்பது ஒரு குர்ணை. அதற்கு முன்பும் பின்புமுள்ள பல குர்ணைகளை விசதவாக் ரக்ஷகம்” என்பது ஒரு குர்ணை. அதற்கு முன்பும் பின்புமுள்ள பல குர்ணைகளை விசதவாக் ரக்ஷகம்” என்பது ஒரு குர்ணை.

சிவாமணிகளான மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தோடு குருமுகமாக ஸேவிக்கப்பெற்றவர்களுங் கூட எளிதிற் உணரமுடியாத ஸம்பிரதாய மஹார்த்தம் மதாந்தரஸ்தர்களுக்கு உணரவெளி தன்று. ஸ்ரீராமாநுஜர் இன்னின்ன ஆசாரியர்கள் பக்கலில் இன்னின்ன க்ரந்தங்களை அறி கரித்தார்—என்பதைத் தெரிவித்தருளா நின்ற ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் “திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிஷித்தார்” என்றருளிச் செய்தார். “ரஹஸ்யார்த்தங்கள் க்ரஹித்தார்” என்னுதே ‘சிஷித்தார்’ என்றருளிச் செய்ததன் மருமத்தை ஆழ்ந்து அறிவா ரில்லையே! ஏற்கனவே க்ரஹித்த அர்த்தங்களை மிகமிகப் பரிஷ்காரப்படுத்திக்கொள்வதுதான் சிஷிக்கையாகும். மேலெழுந்தவாரியாகக் கொள்ளுகிற அர்த்தங்கள் வேறு; சிஷிக்கப் பெறுகிற அர்த்தங்கள் வேறு. “உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்றும் ‘ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே’ த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும் சொல்லிக்கொண்டு எம்பெருமானைத் தொழுகிறவர்கள் நாம், பின்னாலோகாசார்யரும் இங்ஙனே தான் அநுஸந்தித்தவர் இப்படி யிருக்க, “எம்பெருமானை நாம் பற்றுவது கூடாது. அவன் பற்றவேணும்” என்றால் இது ஸம்பரவீதமோ? “த்வம் ஸ்வீகரோமி” என்று எம்பெருமானை சொல்லுகிறான்? இல்லை. அப்படி யிருக்க, “அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்” என்றும், “பரகதஸ்வீகாரமே பாங்கு”; என்றும் சொல்லுகிறவர்களின் கருத்து என்னவென்று ஆராய வேண்டாவோ! இங்ஙனே யருளிச் செய்பவர் பின்னாலோகாசாரியர் மட்டுமே யல்லர்; தேசி கனும் இப்படித்தானருளிச் செய்கிறார். அவர் நன்கு விளக்கி யிருப்பதை மேலே விளக்குவோம்,

இங்கு மருமமென்ன வென்றால் கேண்மின்; எம்பெருமானைப் பெறுகை சேதநனுக்குப் பேரூ? சேதநனைப்பெறுகை எம்பெருமானுக்குப்பேரூ? என்று ஆராய்ந்து முடிவுகட்டவேணும், எம்பெருமானைப் பெறுகை சேதநனுக்குப் பேறு என்று தேறிவிட்டால் கங்கியில் வெளிவந்த கட்டுரையில் கண்ட மார்க்கடிகிச்சார நியாயம் வெற்றி பெற்றதாகும். ஸ்ரீராமானுஜர்க்கோ, வேதாந்த தேசிகனுக்கோ, மற்றும் எந்த ஆசிரியர்க்கோ இங்ஙனே கருத்து திருவுள்ளத்தில் ஒரு முடையிலும் கிடையாது. சேதநனைப்பெறுவது ஈசுவரனுக்கு லாபம் என்பதே நம்முடைய ஸகல ஆசார்யர்களும் கண்ட நிரவத்யமான சாஸ்த்ரார்த்தம். அதனை விவரிக்கக் கேண்மின்

“ஸ்வாமீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்ஃபரம் ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்டிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்” என்பது வேதாந்ததேசிகனுடையஸூக்தி; இதில் ஒன்பதின் கால் ஸ்வசப்த ப்ரயோகம் பண்ணியிருக்குமேழது காண்க. இதனும் சேதகனுடைய முயற்சி நாற்றம் வேரற அறுக்கப்படுகின்றமை யறிந்தால் உபாயமென்றும் ஸத்யோபாயமென்றும் வாய்திறக்க வழியையிஸ்லை என்பது எளிதிலுணரப்பட்டதாகும்.

இன்னமும் தேசிகனுடைய ஸூக்திகளில் 'குணக்ஷதலிபிக்ரமாத்நூபரிபாதிந: பாதிந:' என்பது அற்புதமான ஸூஸூக்தி. "புழு குறித்தது எழுந்தாமாப்போலே" என்ற பெரியவாச்சான்

பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியை இங்ஙனே ச்லோகமாக்கி யருளிஞர். புழுவானது நிலத்தில் செல்லும் போது ஒருமுத்து எழுதவேணுமென்னுமென்னம் அதற்கில்லை; ஆனாலும் அதன் செல்லுகையை நாம் உற்றுநோக்கினால் ஏதேனும் ஒரு எழுத்து தேறினதாக ஆகக்கூடும்; இதற்கு குணநாயர்ய மென்று பெயர் குணமென்று புழவுக்குப்பெயர்; த-கூர்க்கசுதூர்த்தாசுரம். இந்த நாயர்யத்தாலே யாத்ருச்சிகமாக நல்லதாய் முடிவின்ற நமது செயலை வியாஜமாகக்கொண்டு எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கின்றான் என்பதே நேறும்.

அர்த்தபஞ்சகத்தில் 'ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்' என்பது முதலர்த்தமாகவும். 'ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந' என்பது இரண்டாமர்த்தமாகவுமுளது. இதனால் ஜீவாத்மா ப்ராப்தா என்று விளங்குகின்றது. 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' என்கிற உபநிஷத் வாக்கியமும் ஈச்வரனை ப்ராப்யனென்றும், சேதனை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே 'ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்குப் புருஷார்த்தம்' என்றே க்ரஹிக்க வேண்டும்; ஆனால் உண்மை அதுவன்று; ஈச்வரனுக்கு சேதந-ரூபம் புருஷார்த்தம்' என்பது எம்பெருமானார் தரிசனத்தின் அந்தரங்கமான பொருள். கிதாதாப்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகள் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ள தொன்றுதேளீர். கீதையின் ஒன்பதாமத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள 'மந்மநா பவ' என்கிற ச்லோகத்தின் பாய்யத்திற்கு விவரணமெழுதுகையில் "ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம் ஸ்வலாபம் மத்வா ப்ரவர்த்ததே" என்றருளியிருப்பது காண்க. 'ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே' என்பது ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. சேதனைப்பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்றால் இவ்வர்த்தம் ஹ்ருதயத்தில் அவகாஹிப்பது சிரமமேயாகும் ஆனாலும் எளிதாக உணர்த்துகிறோம். சேதநன் முக்தனாகிப் பரமபதத்தில் சென்றபின் அங்கு என்ன கோஷிக் கிறுனென்பதை நம் உபநிஷத்து தெளிவிக்கின்றது. ("அஹமன்ன மஹமன்ன மஹமநம்") என்பது முக்தனுடைய முதல்வார்த்தை. 'பகவானுக்கு நான் அன்னமாகிறேன்' என்று ஒரு தடவைக்கு முன்று தடவையாக இதில் சொல்லுகிறது. இதனால் ஈச்வரனானவன் சேதனைப் பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்று பெரும்பசி கொண்டிருந்தானென்றும், அப்பசி முக்தாத் மாவால் திருகிறதென்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இல்லையாகில் 'அஹமநம்' என்று ஒதவேண்டிய தில்லையன்றோ [அஹம் அந்நாத; அஹம் அந்நாத அஹம் அந்நாத:] என்றும் உடனே வருகிறது. எம்பெருமானுக்கு இவன் அன்னமாகி அவன் பசியைத் தீர்த்தபிறகு இவனும் தன் பசிதிருவதாக ஒதிற்று; "அஹமநம் அந்நமதந்த மத்மி" என்கிறமேல்வாக்கியத்தினாலும் விவரிக்கப்படுகிறது. இதன் தாற்பரிய மென்னவென்றால் முக்தனாகிய தன்னை யநுபவித்துஎம்பெருமான் விடாய் தீர்த்து மகிழ்ந்து நிற்கையில் அந்த மகிழ்ச்சியைக் கண்டு தான் மகிழ்கிறான். இவன் அசேதநமல்லாமல் சேதநனாய் ஞானானந்தங்களை வடிவாக வுடையனாபிருக்கையாலே தன்னுடைய ஆனந்தமும் பயன் பெற்றதாக வேணுமே. அசித்திற்காட்டி ஒரு வாசி ஏற்பட வேணுமே. தன்னைப்பெற்று எம்பெருமான் ஆனந்திப்பதைக் கண்டு நம்மால் எம்பெருமானுக்கு இப்படியே ஒரு ஆனந்தமுண்டாயிற்றே! என்று அநுஸந்தித்து அதனால் தான் ஆனந்திக்கையே ப்ராப்தம். "அஹமந்நாத; அஹமநம்நமந்நமதந்த மத்மி" என்ற உபநிஷத்தின்கருத்து இதுவேயாம்.

ஆழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் "வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற என்னைப்பொழிய என்னின் முன்னம் பாரித்துத், தானென்னை முற்றப் பருகினான் (9-6-10) என்கிற பாசரம் மருளை நன்கு அறுக்கும்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவில் "அநாவ்ருத்தி ஸூத்ர பாய்யத்தில் "ஈச பரம் புருஷஸ் ஸத்ய ஸங்கல்ப: அத்யர்த்த ப்ரியம் ஜ்ஞாநிதம் லப்த்வா கதாசிதாவர்த்த யிஷ்யதி" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால் 'சேதனலாபமே ஈச்வரனுக்குப் பேறு' என்கிற ஸத்ஸம்

ப்ரதாய ரஸ்ய ரஹஸ்யப் பொருளை ஸ்தாபித்தருளினார். அங்கே விஷயம் என்னவென்றால்; மோக்ஷத்திற்குச் சென்ற சேதநனுக்குத் திரும்பி வருதல் உண்டா? இல்லையா? என்று விசாரம் வந்தது. ஈசுவரன் கேட்பாரற்றஸ்வதந்திரனாகலால் அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தினுட்குத்தாத்மாவைத் திருப்பியனுப்பி விடக் கூடுமன்றோ? என்கிற சங்கையுண்டாக ஸூத்ரகாரர் அவருத்திச் சப்தாத்ம் என்று ஸூத்ரமியற்றினார். முத்தாத்மா ஒரு காரணம் திரும்பி வருவதில்லைபென்று சாஸ்த்ரம் முறையிட்டிருக்கையாலே புராவ்ருத்திகிடையாதென்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லி விட்டார்; பாஷ்யகாரரும் இவ்வாற்த்தத்தை வியாக்கியாஸித்தார்; ஆனால் தோன்றின சங்கைக்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் வந்ததாகவில்லை. ஸூத்ர பாஷ்யாவ தாரிகையில் ஈசுவரன் ஸ்வதந்திரனாகையாலே கேட்பாரற்று முத்தாத்மாவை பண்டும்கீழ்த்தன்னி விட நினைத்தால் என் செய்வது? என்பது சங்காசரீரம். தள்ள மாட்டாடென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே என்று விடைகூறினதால் என்ன ஸமாதானம்வந்ததா தம்? சாஸ்த்ரத்தை யும் மீறிச் செய்வதன்றோ ஸ்வதந்த்ராக்ருத்யம். அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஈசுவரன் ஒன்று செய்யப் புகுந்தால் சாஸ்த்ரம் குறுக்கே நிற்குமோ? என்றன்றோ இங்ருப் பூர்வபக்யியின் கருத்து. அதற்குத் தினவடங்கச் சொல்லவேண்டிய ஸமாதானத்தை ஸூத்ரகாரர் சொல்லாத குறைதீர நம் பாஷ்யகாரர் வெகு அழகாக அருளிச்செய்கிறார்-ஈசுவரன் ஸ்வதந்திரனே யானாலும் உன்மத்தனல்லன், மூர்க்கனல்லன், அரஸிகனல்லன்; ஸத்யஸங்கல்பனென்று பேர்பெற்றவன்; தன்னுடைய மனோரதத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்துகொள்பவனல்லன், ஒருசேதநனைப் பெறுவ தற்கு அவன் என்னபாடு படுகிறான் தெரியுமோ? அவன் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதும் அவதாரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநரை லபிக்கைக்காகவன்றோ? எவ்வளவோ தவப்பயனாக ஒரு சேதநனை லபித்தபின்பும் ரஸிகனான அப்பரம புருஷன் அவனை இழப்பேனா? -என்று இவ்வளவு மெழுதி நமது பாஷ்யகாரர் சங்காபரிஹாரத்தைத் தலைக்கட்டியுள்ளார். இதில் "பரம புருஷ ஐஞ்ஞாநிகம் லப்த்வா" என்கிற ஸ்ரீஸூத்திரவியாஸமானது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் திருவாய்மொழி யமுதக்கடல் அலை பெறுகிறபடியை நன்கு காட்டுகிறது. கீதையில் "ஸ மஹாத்மா ஸூத்ரலப:" என்று எம்மெருமான் தானே சோதி வாய்திறந்து பணித்ததையும் உடனே உதாஹரிக்கிறார், தாரக போஷக போக்யமானவை எல்லாம் கண்ண னென்றிருக்கிற மஹாத்மா மிகவும் துர்லபன்-என்று பகவான் தன் திருவாக்காலே சொன்னால் அப்படிப்பட்ட வொரு மானுஸாயை லபிக்கைக்கு அவன் எவ்வளவோ பாடுபடுகிறவன் என்பது விளங்க வில்லையா? ஆகவே சேதந லாபமே ஈசுவரனுக்குப் பேறு என்கிற ஸித்தாந்தம் நன்கு பொலிந்ததாயிற்று.

யத்திஞ்சித்ஸூக்ருதகரணம், பேற்றுக்கு த்வரிக்கை என்னுமிவையெல்லாம் நம்பக்கலில் அடியோடு வேண்டாவே? என்று பிறர்கேடுபிக்க வருவர்கள். சைதந்ய கார்யமாக விளையும்வை நம்மால் தடுக்க வொண்ணாதவை அவையுங்கூட நம்மால் விளைவனவல்ல, "தீதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நீர்மாண நிபுண:" என்கிற வேதாந்த வாயிரியருத்தியால் இவ்வுண்மையும் திண்மைபெறும். ஸொத்தைப்பெற்று அனுபவித்து ஆரந்திக்க வேணுமென்கிற ஆகல் ஸ்வாமிக்கே உரியதாகவும் உலகிற் காண்கிறோமாதலால் இந்த நியாயமேயாகும் இங்கும். ஆனால் ஜீவாத்மாவாகிற இந்த ஸொத்து சைதந்யமாகிற கலமஷத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே சிறிது தலையாட்டவும் வாலாட்டவும் பெறுகிறது. தன்னை நன்றாக வுணரும்பொது தலைமடிந்து நிற்கிறது. நிலாத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியனவாக நாம் பிறக்கவில்லைய. பிறவ் விடினும் அவற்றின் தன்மையையன்றோ நமக்கு உற்றது.

ஸாரமகச் சொகுவது கேளிர்

சேதநன் தான் எம்பெருமானைப்பற்றுவதானது ஸ்வததஸ்விகாரமென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது பரகத ஸ்விகாரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. தோ பாஷ்யத்

தில் எம்பெரு ளானார் தெரிவித்தருளின மஹார்த்தம் இது. அதில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் பதினான்காவது சுலோகம்— 'அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யசு', தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந: 'ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மேமகம்' என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்நிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்கவேண்டியபடியையும் பேறு பெறும் பரிசையும் இனி யருளிச்செய்கிறான் கண்ணபிரான் என்று அவதாரிகையிட்டு சுலோகத்தை வெகு அழகாக வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இந்த சுலோகத் தின் கருத்து என்னவென்றால், அர்ஜுனா! எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறொன்றிலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறானோ, என்னோடு நித்யஸம்சலேஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதேயாம். இதில் (தஸ்யாஹம் ஸுலப:) அவனுக்கு நான் எளியன் என்கிற பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கின்ற அழகை என்சொல்வோம்! அவ்விடத்து பாஷ்யபங்க்திகளின் பொருளாவது—என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்க வேணுமென்கிற விருப்பமுடையவனுக்கு அடையத் தகுந்தவன் நானே யாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத்தகுந்தவனுமாகிறேன்நான்; (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப்பொறுக்க மாட்டாதவனாய் (அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்கமாட்டாதவனாய்) நானே அவனை வரிக்கிறேன்; என்னையடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும் அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும் எனவிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். நோயமாத்மா ச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கிதையிலேயே மேலே பத் தாவது அத்யாயத்தில் 10, 11 சுலோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது—என்பதாம். ஸத்ஸம் பிரதாய ஸாரார்த்தம் இங்கே பொதிந்திருக்குமழகு காண்க

கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீ ஸுக்திவிவரணம்

மேலே பொருள் விவரிக்கப்பெற்ற கீதாபாஷ்ய மூல ஸ்ரீஸுக்தியில் ஒவ்வொரு வாக்கிய மும் ஸாரமானது. *தத்வியோகம் அஸஹமாக* அஹமேவ தம் வ்ருணே என்பது கீதா பாஷ்ய ஸுக்தி. ஞானியான சேதனைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்க மாட்டாதவனாய்த் தானே அந்த சேதனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிதுதான் பரகத ஸ்விகார மென்பது. *மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸந விபாகம் அஹமேவ ததாமீத்யர்த்த* என்கிற அடுத்தவாக்கியமானது ஸ்வகத ஸ்விகாரப் பற்றாசை நன்றாகக் கழிக்கிறது இத்தலையில் விளை வதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதெயன்றி இவன் தலையாலே விளை வித்துக்கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லையென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸாரார்த்தம் எவ்வகையான சோத் யத்திற்கும் இடமில்லாதபடி தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் *நோயமாத்மா ச்ருதியையும் எடுத்துக்காட்டி யருளுகிறார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். பரகதஸ்விகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாண மென்று நிரூபிக்கிற முகத்தாலே பிறருடைய சில பல வாதங்களையும் அகற்றிநிராயிற்று. இவ் விடத்தில்தாத்தப்ரப சந்த்ரிகையில் வேதாந்தவாசினியர் அருளிச் செய்துள்ள தீவ்ப ஸுக்திகளும் தெள்ளியவே. *உத்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வ சங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ *யமே வேதி' என்றருளிச் செய்திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது.

—நிகமனம்—

தேசிகள் விளக்கொளி யெம்பெருமானுக்கு இட்டருளின ஸ்துதிக்கு சரணாகதி திபிசையென்று திருநாமம் சாற்றினதே ஒரு அற்புதம். அதில் "ஸ்வப்ராப்த்யே தநுப்ருதாம் த்வரஸே முகுந்தி" என்றது அதற்கு மேல் அற்புதம். ஒருவனுடைய மனைவி பிறந்தகத்தி லிருந்துகொண்டு கணவனை மறந்துகிடக்கிறாள். அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கவில்லாத கணவன் துடிக்கிறான், பலபடிகளாலும் அவளுக்கு ஆர்த்தியை விளைவித்துத் தன்பக்கல் வந்து சேரும்படிக்கு விரைகின்றான். *இன்றுவிண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்* என்ற பாசுரத்தையுட்கொண்டபடி, எதற்காக அவன் தவறிக்கிறானென்று ஸ்வாமிதேசிகனைக்கேட்போம்.

ஆழ்வார்கள் அருந்திய பஞ்சாமிருதம்

அம்ருதமென்பது தேவலோகத்திலுள்ளதென்றும் அது மானிடர்க்குக் கிடைக்கமாட்டாத தென்றும் பலர் நினைப்பதும் சொல்லுவது முண்டு ஆனால் நிச்சலும் அமுதமுண்டுகளிக்கின்ற நாம் அப்படி நினைப்பதற்குப் ப்ரஸக்தி யில்லை. உலகில் நூல்களைப் பாடினவர்கள் பல்லாயிரவரிருத் தாலும் “தொண்டர்க்கு அமுததுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்று துணிந்து சொன்னவர் ப்ரபந்நஜாகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் ஒருவரே யன்றி மற்றொருமில். ப்ரீமந்ராத முனிகளும் “பக்தாம்ருதம்விச்வஜநாநுமோதநம்” என்று மருமமறிந்து பேசும்படியானதன்றோ அவ்வமுதம். பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும் திருவரங்கக்கலம்பகத்தின் காப்புச் செய்யுள்களில்

“மறைப்பாற்கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து
துறைப்பாற்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் கவையமிழ்தம்
கறைப்பாற்பணைப்பள்ளியா னன்பரீட்டங் களித்தருந்த
நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லையே”

என்ற செய்யுளினால் நம்மாழ்வாரை அமுதமளித்த பெருவள்ளலாகவே பேசிப்போந்தார். எம் பெருமான் உப்புக் கடலைக் கடைந்து ப்ரயோஜனாத்ரபரர்களான அமரர்கட்கு அமுதமளித் தான். ஆழ்வாரோ வென்னில். வேதமாகிற பாற்கடலைக் கடைந்து அந்நய ப்ரயோஜனர்களான அப்புத பக்தியுத்தர்கள் அவராதம் அருந்திக் களிக்கும்படியான திவ்யாம்ருதத்தை யநுக்ரஹித் தருளினார் இவ்வம்ருத ப்ரவாஹத்தில் கண்ட பஞ்சாமிருதத்தை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்.

மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங் கூற வவதரித்த திருநாவிறுடைய பிரானான திருமங்கையாழ்வார் சிறிய அருடலென்றும் பெரிய திருமடலென்றும் இரண்டு திவ்ய ப்ரபந் தங்களை யருளிச் செய்திருப்பது உலகறிய நின்றது இவற்றுள் முக்கியமான விஷயம் என்ன வென்றால் மோக்ஷமென்கிறவொருபருஷார்த்தம் கிடையவேகிடையாது; அஃதொன்றிருப்பதாகச் சொல்லுவார் அவிவேகிகளே யொழிய விவேகிகளல்லர்” -ஃது உண்டு என்று கொண்டாலும் அது அநுபவ ரஸிகர்களுக்கு உத்தமமான புருஷார்த்தமென்று கொள்ளத் தகாததே” என்று அறுதியிடுவது இதில் தலையான விஷயமாகக் காண்கிறது. ஆஸ்திகர்களில் தலைவரான திருமங் கையாழ்வாரா இப்படியருளிச் செய்கிறாரென்று பலருள் அநிசயிக்கக்கூடும். ஒருகாலும் இப்படி யருளிச் செய்திருக்கமாட்டார் என்றும் சிலர் சொல்லக்கூடும். திருமடங்களின் தலப்பிலையே ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணுமில் விஷயத்தில் ஸந்தேஹமென்ன? இவ்வாழ்வார் நாஸ்திகரல்லர் ஆஸ்திகர்களில் அகரேஸரர் என்பதும் அசைக்க முடியாததே; தம்முடைய ப தி க ன் க ளு க்குப் பயன் கூறுமிடத்து “இம்மன்னு பாடல் வல்லார்க்கு இடமாகும் வானுலகே” “வெங்கதிர்ப் பரிதிவட்டத்துடு போய் விளங்குவாரே” “ஒளி விகம் பாள்வந்தாமே” என்றிப்படி அடிக்கடி யருளிச் செய்து போருகின்றார் தம்முடைய; திவ்யஸூக்திகளை யோபகைக்குத் திருநாட்டில் வாழச்செய்யே பலனாகக் கூறியுள்ள இவ்வாழ்வார் மோக்ஷமென்கிற புருஷார்த்தமே கிடையா தென்று ஸ்தாபித்து இரண்டு திவ்யப்ரபந்த மருளிச் செய்தாரென்னில், இதன் கருத்தை ஆராய வேண்டும் கேண்மின்

சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் * ந ஹி நிந்தா ந்யாயமென்று ஒரு நியாயம் சொல்லுவர்கள். “ந ஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே. அபி து நிந்த்யாத் இதாம் ப்ரசம்ஸிதும்” என்பதே அந்த நியாயமாகும் விவேகிகள் ஒன்றை நிந்தித்தார்களாகில் அதற்கு நிந்தையில் நோக்கன்ற புகழ்நினைத்த வொன்றைப் புகழ்வதிலேயே நோக்கு-என்பது இந்த ந்யாயத்தின் போக்கு; இந்த

1. திருவெழுந்தருளியில்
 2. அன்புடன் அன் னன் அன்பு
 3. திருவெழுந்தருளியில்
 4. திருவெழுந்தருளியில்
 5. திருவெழுந்தருளியில்

பஞ்சாமிருதம்

நீதியின்படி மஹான்கள் சிலவற்றை நிந்தித்தார்களாகில் நிந்தையிலே சிறிதும் தாற்பரியமின்
 றிக்கே, உத்தேச்யமானதொன்றின் புகழ்ச்சியிலேயே தாற்பரியமாகின்றமையை நிரம்பக்காணு
 நின்றோம். ப்ரக்ருதத்தில், மோக்ஷபுருஷார்த்த மென்பதொன்று கிடையாதென்றும் இருந்தா
 லும்அது அஸாரமென்றும் மோக்ஷநீந்தையாகக் கூறினவிதற்கு இந்தநிந்தையில் சிறிதும் நோக்
 கில்லை; மோக்ஷத்திற் காட்டிலும் மிகவும் உத்தேச்யமாக ஆழ்வார்தாம் கொண்ட திவ்ய தேசா
 நுபவமே மிகச் சீரியதென்று இதனைப் புகழ்வதொன்றிலேயே நோக்கெனக் கொள்ளத் தக்க
 தாம். இதனை ஆழ்வார் வெகு அழகாக அருளிச் செய்யும்படி காண்மின்:

சிறிய திருமடலில் மோக்ஷமுண்டென்பாரை அவிலேகிளென்று கூறி வருபிடத்து
 "ஆராவமுதமங்கெய்தி, அதில் நின்றும் வாராதெழிவதொன்றுண்டே" என்கிறார். இதன்
 உட்கருத்து யாதெனில், ஆராவமுதம் உண்மையில் இந்த லீலாவிபூதியில் இருக்க அந்த நித்ய
 விபூதியில் அஃசிருப் தாகவும் அங்குச் சென்றவர்கள் உண்மையான இவ்வுலகத்தாராவ
 முகத்தை யறு விக்க மறுபடியும் வரவேமாட்டார்கள் என்பதாகவும் சொல்லுவது பொருத்த
 முடைத்தோ? ஆராவமுத மென்பது இங்குத் தானுள்ளது- என்னுமிதுவே திருமடலை மன்ன
 னுடைய திருவுள்ளம்.

தேன், வாழைப்பழம் முதலான ஐந்து வந்துக்களைச் சேர்த்துப் பஞ்சாமிருதமென்று
 சொல்லிப் புசிக்கின்றோம் நாம் ஆழ்வார்கள் கண்ட பஞ்சாமிருதம் கேளிர்; * சீரார் செந்நெற்
 கவரிவிகஞ் செழுநீர்த் திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதே! என்றும் * ஆராவமுதாயடியேனாவியக
 மே தித்திப்பாய் * என்றும் நம் மாழ்வாராலழைக்கப்பட்ட அமுதம். * கொண்டல்வண்ணன்
 சோவனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் என்னுள்ளங்கவர்ந்தவன் அண்டர்கோனணியரங்கனென்
 னமுத * என்று திருப் பாணாழ்வார் கண்ட வமுதம் * அடியேன் மேவியமர்கின்ற வமுதே -
 திருவெங்கடத் தெம்பருமானே! * என்று நம்மாழ்வார் திருவெங்கடத்திற் கண்ட வமுதம்.
 * எனக்குத் தேனினபாடெ கன்னலையமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே * என்று நம்மாழ்வார்
 தாமேதெற்குத் திருமலையிற் கண்ட வமுதம் * மன்னு குறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதிள்
 குழ் சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபரத்தமுதே! என்று திருக் கண்ணபுரத்திலே கண்ட வமுதம்.
 ஆக இவ்வம்ருதங்கள் ஆழ்வார்களுடைய பஞ்சாம்ருத ாகும். இந்த அம்ருதாநுபவத்திற் காட்டி
 லுமா அந்தஅம்ருதாநுபவம் சிறந்தது?

கருஷ்ணயஜுர்வேதத்தில் ஆராவது காண்டம் ஆரம்பிக்கும் போதே 'கோ ஹி தத் வேத
 வத்பமுஷ்மிந் லோகே அஸ்திவா ந வேதி' என்று ஓதப்படுகிறது " பரலோகத்தில் இருக்
 கிறதோ இல்லையோ, யார்கண்டார்? என்கிறது; இதுவும் பரலோகத்தில்லாமையைச் சொல்லு
 கிறது; த்ருஷ்டபுருஷார்த்த மொன்றின் புகழ்ச்சியிலே நோக்காக இங்ஙனே ஓசிற்பெற்று
 வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள். வேதாந்த தேசிகனுடைய பரமத பங்கரஹஸ்யத்திலும், இது
 காணலாம் * இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திரலோகமாநாமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்:
 எஃகும் * அண்டர்கோனணி யரங்கன் என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்
 காணுவ * என்றும் * ஸத்யம் 'சபே வாரணசைலாத! வைதண்ட வாலேஸபி ந மேபிலாஷ"
 என்றும் ஆழ்வாராசாரியர்கள் சொல்லுவதுமாதிரிமன்றிக்கே ஸ்ரீராம திவ்யசரிதாம்ருதத்தின்
 கவடறிந்த திருவடியும் "ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந்! த்வயிநித்யம் ப்ரதிஷ்டித: பக்திச்சரியதா
 வ்ர! பாவோ நான்யத்ர கச்சதி " என்னக் காணு நின்றோம். சொன்னதோடு மட்டுமல்லாமல்
 "ஸோதரைவ ஹந்தி ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவஸேவதேஸௌ.
 என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி இவ்விபூதியிலேயே யன்றோ திருவடி (ஹநுமான்) வசிப்பது.

முத்தியின் தத்துவம்

"தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:; என்பதொன்றுண்டு. இது பெரும்பாலும் ஸகல மதஸ்தர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் இந்த வாய்ப்பத்திற்குப் பொருள் சொல்லப்புகும்போது ஒருவர் சொல்லும் பொருளை மற்றொருவர் சொல்லுவதில்கூட தத்வஜ்ஞானமென்றால் என்ன? முக்தி பென்றாலென்ன? என்னும் விசாரத்தில் பலபல மத பேதங்கள் தோன்றியுள்ளன. விசிஷ்டாத்வைத ஸத்தாந்த ரீதியில் தத்வஜ்ஞானமென்பது இன்னது, முக்தியென்பது இன்னது, என்று நம்மவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தத்வஜ்ஞானமென்பதுபற்றி மற்றொருகால் சொல்லுவோம்; ப்ராஸங்காத் இப்போது முக்தியைப்பற்றிச் சுருங்கச் சொல்லுகிறோம். 'பாஷாணகல்பதைவ முக்தி:' என்றும், 'ஆத்யந்திக து:க்கத்வம்ஸ ஏவமுக்தி:' என்றும் இப்படி பலவாறு பிறர் கூறுவர் நம்மைப்பிடித்த பிடைகளெல்லாம் விட்டுத் தொலைகைதான் மோக்ஷமென்பது பிறருடைய கொள்கையாகத்தேறுகின்றது.

ஒரு மஹாப்ராபு அத்வைத ஸம்ப்ரதாயத்தில் பரிபூர்ண ஜ்ஞானமுடைய தனது மந்திரியிடத்தில் 'மோக்ஷமாவது என்ன? என்பதை எனக்கு விளக்கமாகச் சொல்லவேணும்' என்று கேட்டாராம் அந்த மந்திரி 'இவருக்கு நாம் சாஸ்த்ரங்கொண்டு காட்டுவதையிட அநுபவத்தை யிட்டே காட்டி விடுவது நன்று' என்று நினைத்து ஒருபாயம் செய்தாராம். அதாவது, அந்த மஹாப்ராபு சயனக்ருஹத்தில் படுத்து உறங்கின பிறகு அந்த அறையை வெளியே பூட்டிக் கொண்டு அங்கேயே படுத்துக்கொண்டார்மந்திரி; மஹாப்ராபு மலஜலபாதையை விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டியமுந்து கதவைத்திறக்கப் பார்த்த போது கதவு திறக்க முடியாமற் போகவே வெளியில் பூட்டப்பட்டிருப்பதை யறிந்து கதறத் தொடங்கினார். வெளியே கிடக்கிற மந்திரி தாம் ஒன்று மறியாதவர்போல, "கதவு பூட்டிக்கிடக்கிறதே, யார் பூட்டினார்களோ தெரியவில்லையே இதோ பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லி மாயஞ்செய்கிறுந்தார். ப்ராபுவுக்கு தேஹபாதை பொறுக்க முடியாத நிலையாகிக் கூக்குரலிட்டு 'பூட்டு திறக்கத்திறவு கோல்கிடைக்கவில்லை யென்றால் பூட்டை யுடைத்திடு; இனி என்னால் ஒரு ரொடியும்பொறுத்திருக்கமுடியாது" என்று கத்த, மந்திரி உடனே கதவைத் திறந்துவிட்டார்; ப்ராபு உடனே வெளிவந்து மலஜலபாதையைக் கழித்துக்கொண்டு அப்பாடா! என்றாராம் அப்போது மந்திரி அருகே வந்து, ப்ராடோ! இதுதான் மோக்ஷ மென்பது; இப்போது அப்பாடா! என்கிறீரே, என்ன ஸுகங்கண்டு இது சொன்னீர்! தேஹத்திலிருந்த பாதை தொலைந்ததில் காட்டில் அபூர்வமான வொரு ஸுகம் வந்ததில்லைய; இருந்தபாதையின் சிவ்ருத்திபைத் தானேஸுகமாகக் கருதுகின்றீர்; இதுபோலவேபிறப்பிறப்பு முப்புப்பிணைத் துன்பங்களினின்று நாம் விடுபடுவதற்கு மேற்பட அபூர்வமாகஒரு ஸுகமும்வருவ தன்று; ஆத்யந்திக துக்கத்வம்ஸமே மோக்ஷமென்று கொள்ளீர்' என்றாராம். "பாஷாணகல்பதைவமுக்தி:" என்கிற வையாயிகாதிசுருக்கும் இதவே கருத்தாத் தேறும்.

நம்முடைய ஸித்தாந்தமோ வென்னில்; அபூர்வமாக வொரு மஹானந்த மநுபவிப்பதே மோக்ஷமென்பதாம். ஆளவந்தார் "கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ராஹர்ஷயிஷ்ய'மி" என்றருளிச் செய்தார் * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வமுவிடாவடிமை செயது அநுபவிக்கிற ஆனந்தம் அவரவர்களுக்கு ஆத்மைக வேத்யம். "வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தம்" என்னப் பட்ட திருப்பாவையில் * ஒருத்தி மகனாப்ப்பாக ரத்தில் * வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய் * என்றது உயிரான வார்த்தை; வருத்தம் தீர்ந்ததோடு கில்லாமல் மகிழ்ந்து என்னும்படியான வொரு நிலைமையுன்மை காட்டப்பட்டது, நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (7-5-10) * வார்த்தையறிபவர் என்ற பாட்டில்

பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு முப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்துப் பெருத்துன்பம் வேரற நிக்வினன்றிவ்வளவு சொன்னதற்கும் மேற்பட "தன் தாளின்" கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை பெண்ணி" என்றருளிச் செய்திருப்பது நோக்கத் தக்கது.

"ததா வித்வா: புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி * என்றும் 'ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மாவ பவதி' என்றும் இந்த ஜீவாத்மா பரமாத்மாவோடு ஐக்யம் பெறுவதாக உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியிருக்கையாலே இவன் தனியே நின்று கைங்கரியம் பண்ணிக்களிக்கையென்பதற்கு அவகாசமேது? என்பர் பிறர். மேலே குறித்த ப்ரமாணங்களில் ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. * ஸாம்யம் உபைதி* என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது ஸாம்யமாவது என்ன? ஐக்யமன்று "தத்பிந்தவே ஸதி தக்கத பூயோதர்மவத்த்வம் ஸாம்யம் உபமாயத்ர ஸாத்ருச்யலக்ஷ்மீருல்லஸி த்வயோ: * என்கிற அலங்காரிகள் விஷ்ணுரேவ பூத்வா இமாம் லோகாம் அபிஜயதி' என்று கௌரிவாகச் சொல்லுவார்கள் இரண்டு வஸ்துக் கண்டனிப்பட இருந்து தீரவேண்டும்; தன்மைகளில் பெரும்பாலு மொற்றுமையேபொழிய வஸ்து வில் ஐக்யமல்ல. 'சந்த்ரஸமம் முகம்' என்றால் சந்திரன் வேறுகவும் முகம் வேறுகவும் இருப் பதை ப்ரத்யக்ஷத்திற் காண்கிறோம் இப்படி பலத்திருஷ்டாந்தங்கள் பார்க்கலாம். ஆகவே பரமாத்மா வேறு தத்வமாகவும் ஜீவாத்மா வேறு தத்வமாகவும் இருக்காலொழிய * ஸாம்ய முபைதி* என்பது நிர்வஹியாது "ப்ரஹ்மாவ பவதி" என்றவிடத்திலுள்ள பவகாரத்திற்கு இவகாரத்தின் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பதை வேதமே காட்டியிருக்கிறது எங்கே யென் னில் பஜுர்வேதம் இரண்டாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்சகர்தில் விஷ்ணுரேவ பூத்வா இமாம் லோகாம் அபிஜயதி என்றவிடத்தில் 'விஷ்ணுரேவ என்பதற்கு 'விஷ்ணுரிவ' (விஷ்ணுபோல) எந்தேபொருள் கொள்ள வேண்டியிருப்பது' பிறர்க்கும் உடன்பாடு. ஏனெனில், மேலே உத்தியோக வேகார் அபிஜயதி* என்று சொல்லியிருக்கையாலே.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீஹ்நக்ஷத்ரி இயற்றிய கைங்கரிய காவியத்தில் இரண்டாவது ஸர்க்கத்தின் முதல் ச்லோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது 'கண்மஹாராஜன்' ஒரு தடாகத்திற்குச் சென்று ஹம்ஸபக்ஷி யொன்றைப் பிடித்துக் கொண்டான் அத விடுவதற்குப் பலவாறு முயன்றும் பயன்பெறவில்லை. அரசன் மனமிரங்கிமாறு பலபேசி விடுபட்டது அதைச் சொல்லு கிறார் மஹாகவி. * அநேகத்ய ஐகத்யதிச் சராத் * என்றும் (2-1) ச்லோகத்தினால். அதில் உத்தரார்த்தம்- * வசஸாமபிகோசரோ ந யஸ்ஸ தமரநந்தமவிந்தத த்விஜ * என்பது விடுபட்ட அந்த ஹம்ஸபக்ஷியானது வாசாமகோசரமான மஹானந்தத்தை யடைந்திட்டதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் ச்லோகம் சிலேடையாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹம்ஸபக்ஷி விடுபட்டு இன்பமெய்கினது மரத்திரம் இங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒரு வேதாந்தி முத்திபெற்றுப் றேரின்பம் நுகர்வதும் இந்த சப்தஸந்திவேச விசேஷங்களால் வெகு அழகாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. 'விடுபட்டுப் பிடை கொலைந்தது' என்று இவ்வளவே சொல்லாமல் வாசாமகோசரமான ஆனந்தமடைந்தது என்றும் சொல்லியிருப்பது நல்ல தெளிவைப் பிறப்பிக்கவல்லது. * முத்திர் மோக்ஷோ மஹானந்த: * என்றதும் காண்க.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

கைங்கரியம் பண்ணுவதாவது வேலை செய்வது தானே; இது துக்கருபமாக இருக்குமே யல்லது ஆனந்த ரூபமாக இருக்குமோவென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். வேட்டையாடச் சென்ற துஷ்யந்தமஹாராஜன் கண்வருடைய ஆச்ரமத்திலே புகுந்து அங்கே சகுந்தலையைக் கண்டான்; அவளிடத்து மஹத்தான மோஹங்கொண்டான். தான் மஹாப்ரபு என்னும் நிலையையும் மறந்து அவளுக்குக் கைங்கரியம் செய்யப் பார்க்கிறான் - * ஸம்விஜயாமி நளிந்தள தாளவ்ருந்தை: -

திருவால வட்டம் பணிமாறட்டுமா? என்கிறான் * அங்கே விதாய கர்ப்பாரு யதாஸுகம் தே
ஸம்வாஹபாமி சரணுவத பத்மதாம்ரௌ— அம்மா! உனது செங்கமலத் திருவடிகளை என்மடி
மீது இட்டுக்கொண்டு வருடட்டுமா? என்கிறான், இந்த கைங்கரியம் செய்வதற்குமேல் தனக்கு
ஆனந்தமில்லையென்று நினைக்கிறானன்றோ? இதைத்தான் நம் ஆசாரியர்கள் (முமுக்ஷுப்படியில்)
“சேஷக்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிற தென்னில், அந்த சிபமயில்லை; உகந்த
விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே” என்ற திவ்ய ஸூத்தி
யினால் வெளியிட்டருளினார், வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தின் முடிவிலும் இதைக் காண்க.

ஸ்ரீ ரங்கநாத பாதுகாபர்யவேகூணம்

இந்த மகுடத்தைக் காணும்போதே “இவன் ஏதோ அதிகப்ரஸங்கம் பண்ணத்
தொடங்குகிறான்” என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஆண்டவனும்
இங்ஙனே திருவுள்ளம் பற்றக்கூடும். ஒருவரும் மருளையண்டா. “ஸத்யம் சபே” என்ற
கணக்கிலே விஜ்ஞாபிக்கிறேன். அடியேன் தென்கலைபார் வடகலையார் என்றிற் வாசி பாராமல்
வித்யாநிதிகளாயுள்ளவர்கள் பக்கவில் பரமப்ரேமஸம்பத்து நிரம்பியவன், “குணதோஷௌ
புதோ க்ருஹ்ணந் இந்துக்ஷேவனாபிவேச்வர:”, கிரஸா ச்வாகதே பூர்வம் பரம் கண்டே
நியச்சதி ” என்கிற சுலோகத்தைத் திருத்தகப்பனார் பக்கவிலே பதின்மூன்றுவது பிராயத்திலே
குவலயாநந்தத்தில் வாசித்தேன் ஆனால் “பரம் கண்டே நியச்சதி” என்றதை மட்டும்
பரிபாலிக்க பாக்யமற்றவனாய் விட்டேன், அடியேனெடுத்துக் காட்டும் குற்றங்குறைகளை
நூற்றுவர்கூடி நிரளிக்க நினைத்தாலும் நிரளிக்கமுடியாதென்பதை ஆத்ம ப்ரசம்ஸையான
லும் விஜ்ஞாபியாமலிருக்க முடியவில்லை, பிறர்களால் எளிதாகக் கண்டிக்கக் கூடிய விஷயங்
களை நான் ப்ரஸ்தாவிப்பதுமில்லை.

“தே ஹி நோ திவஸா கதா.” என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் சொல்லி நிர்வேதப்படுவ
தாக பவபூமி மஹாகவி எழுதிவைத்தான். அந்த நிர்வேதம் அடியேனுக்கு உண்மையாக
வுண்டு. இதை அழுதுகொண்டே எழுதுகிறேன், எதை? “தே ஹி நோ திவஸா கதா.”
என்பதை. நினைவுக்கு வருவதையெல்லாம் உபேக்ஷிக்கவில்லாமல் ஸ்ரீமதண்டவன் திருவடி
வாரத்திலே விஜ்ஞாபிக்கிறேன். உண்மையில் அடியேன்பால் ஆர்ஜயம் பொருந்திய திரு
வுள்ளமுடையவர் ஸ்ரீஸ்வாமியொருவரையென்பது எனது நம்பிக்கை, அதனால் விஜ்ஞாபித்தபடி.

எனது வித்யார்த்தி தசையில் (அதாவது இருபது பிராயத்தில்) வடநாட்டில் ஏழெட்டு
ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஸம்ஸ்க்ருதசந்த்ரிகா, ஸுக்ருதவாதிரீ,
மித்ரகோஷ்டி, விஜ்ஞாநசிந்தாமணி, விசக்ஷண [... ஸம்ஸ்க்ருதயா] இத்தாதி (வடமொழி)
பத்திரிகைகள் மாதம் தவறாமல் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன அஸ்மநாசார்ய பாதுகாண
ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதிஸ்வாமிஸன்னிதியில் இவை யெல்லாம் நியதமாக வந்து கொண்டிருக்கும்.
பூனா ஸம்ஸ்பத்தில் வாயி என்பதொரு கேதாரம்; அவ்விடத்தில் அப்பாசார்ய வித்யாவாசஸ்பதி
யென்பவர் மஹாராஷ்டிர பண்டிதர். அவரை வெறும் பண்டிதரென்று சொல்லலாகாது,
ப்ரபலபண்டிதர். வியாகரணத்திலும் அலங்காரசாஸ்த்ரத்திலும் மஹாபுணர். அநவத்ய
ஹ்ருத்யலேகனத்தில் கைதேர்ந்தவர். அவர்ஸம்ஸ்க்ருத சந்த்ரிகா என்கிற வதப்பத்திரிகையையும்
ஸுக்ருத வாதிரீ என்கிற வாரப்பத்திரிகையையும் நெடுநாள் நடத்திவந்தார். விஜ்ஞாநசிந்தாமணி
யென்கிறபத்ரிகை கோள தேசத்தில் பட்டாம்பியென்கிற ஊரிலிருந்து மாதப்பத்திரிகையாகவும்

வாரப் பத்ரிக்கையாகவும் பலவாண்டுகள் நடந்து வந்தது. அதன் ஸம்பாதகரான புன்னச்சேரி நீலகண்ட சர்மா என்பவர் நித்ய ப்ரம்மசாரி. அவரும் ப்ரபல பண்டிதர். அவரோடு நேரில் பழக்கமுண்டெனக்கு. மிக வியக்கத்தக்க ஞான முடையவர். விசக்ஷண என்கிற பத்ரிக்கையை (மாதந் தோறும்) நடத்தி வந்தவர் கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்ரீமதுபயவே சிறுபுவியூர் அண்ணன் ஸ்வாமியின் இளைய திருக்குமாரரான ஸ்ரீ தொட்டயாசாரியர் ஸ்வாமி இவர் ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் சாஸ்த்ரங்கள் அகிரித்துச் சிறந்த ஆலங்காரிகராயும் மஹாகவி யாயும் விளங்கி ஸ்ரீபெரும்புதூரிலிருந்து கொண்டே விசக்ஷண பத்ரிக்கையை மூன்று நான்கு வருஷகாலம் நடத்தி வந்தார். [இவர் பாவ்யத்திலேயே மறைந்த த சோசநீயம்.]

கீழே தெரிவித்த பத்ரிக்கைகள் அடியனுடைய வித்யார்க்கி கையில் மிகப்பொலிவு பெற்றிருந்தன இதைநான் இங்கு இப்போது எதற்காகப் ப்ராஸ்காவிக்கிறேனென்றால் அப்பத்ரிக்கைகளில் அவத்யமென்பது தேடிப்பிடிக்கவும் முடியாமலிருந்தது அவற்றில் ஸம்பாதகர் மட்டுமன்றிக்கே இதர விதவாண்களும் பலர் லேகங்கள் எழுதி வந்தார்கள்; அவர்கள் பிழைபட எழுதியனுப்பியிருந்தாலும் ஸம்பாதகர்கள் திருத்தியே வெளியிட்டு வந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் சில பிழைகள் காண நேரும். கண்டதும் நான் கூசாமல் அப்பிழைகளைத் தெரிவிப்பேன்; ஸம்பாதகர் சிறிதும் வெறுப்புக் கொள்ளாமல் ஸந்தோஷமுங்கொண்டு என்னுடைய லேகங்களை யும் வெளியிடுவர். இதெல்லாம் ஆத்மப்ராசர்ஸையாகப் பொய் எழுதி க்கொள்வதன்று; ஸுரக்ஷிதங்களாயுள்ள அந்தப் பத்ரிக்கைகளை ஸமயேப் ப்ராப்தே ஸபைகளில் காட்டவுங் கடவேன். இத்தகைய விஷயங்களையும் நெஞ்சிற்கொண்டே "தேஹி நோதிவஸா கதா:" என்று எடுத்துக்காட்டினேன். அக்காலத்தவர்கள் இப்போது ஒருவர் கூட இல்லையென்கிற வருத்தமுமெனக்குண்டு. அதெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிக்கைகளைப்பற்றின விஷயம். இப்போது ப்ராஸங்கிப்பது தமிழ்ப்பத்ரிக்கை விஷயம் "ஏகச்சப்தஸ் ஸம்பக் ஜ்ஞாதஸ் ஸுஷ்டு ப்ரயுக்தஸ் ஸ்வர்க்கே லோகே காமதுக் பவதி" என்பது வடமொழியைப் பற்றி மட்டுமன்றே. தமிழானாலும் யதேஷ்டமாக எழுதி விடலாமோ? எந்த பாஷைக்கும் இலக்கணமுண்டே. "அஸ்மாகூணாம் தார்க்கிகேஷாம் அர்த்தர்யவ, நது சப்தரி" — "அஸ்மாகூணமிதி கதம்? — இக்ஷ்வாகூணமிதி யதம் ததமேவ.:" இத்யாதி விநாத ஸம்வாதங்கள் பல நினைவுக்கு வருகின்றன. இவற்றை விட்டிட்டுப் ப்ராக்ருத விஷயத்திற்குச் செல்லுகிறேன். "நீ ஏதா எழகலாமே யொழிய. அச்செழுத்துக்களையோ கையெழுத்துக்களையோ வாசிக்கக் கூடாது" என்று கண்டாக்டர் எனக்குக் கடுமையாகக் கட்டளையிட்டிருக்கச் செய்தேயும் அதைமீறிச் சில ஸமயம் சிலவற்றை (சாபலத்தினால்) வாசிக்க நேர்ந்து விடுகிறது. அவசிய மானவற்றைப்பற்றும்பாலும் அன்பர்கள் வாசித்துக் காட்டியே தெரிந்து கொள்ளலாகிறது. ஸ்ரீ ரங்க நாத பாதுகா பத்ரிக்கையில் "ஸ்ரீ மத் ஆண்டவன் அமுத மொழி" என்னும் தலைப்பில் வெளி வரும் விபாஸர் ஸ்ரீமதாண்டவனுடைய நிஜ ஸ்ரீ ஸுலக்திகளாதலால் சென்ற புரட்டாசி மாதத்திதழில் முதன் முதலாகக் காண நேர்ந்த போது ஆவல் மிகுதியினால் சிறு பான்மை நேராக வாசித்தும் பெரும்பாலும் பிறர் வாசிக்கக்கேட்டும் மிகமிகரஸித்துக் களித்தேன். விஷயோபபாதனங்களில்; தத்ராபிஸ்ரீ ஹபக்ரீவ மூர்த்தியான ஸ்ரீமதாண்டவனுடைய சதுர்ச்சமான உபபாதனங்களில் நீசனேன் நிறையொன்று மிலேன் பிதற்ற என்ன இருக்கிறது! அடியேனுக்குப் பலவற்றில் அஜ்ஞானமிருந்தாலும் ஸ்வஜ்ஞானத்தில் அஜ்ஞானமில்லையென்பதை உண்மையாக விஜ்ஞாபித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே ஸ்ரீஸ்வாமி எழுதியருளும் விஷயங்களை நெஞ்சருகிக் கண்பணிப்ப அநுபவிக்கும் பாக்கிய முடையேனத்தனையல்லது மற்றொன்றுக்கு ப்ராஸத்தியில்லை. சிர்ஷிகையின் கீழ்ச் சிறிது பெரிய எழுத்திலேயே "ஜம்டத்தியோரு பொருள்" என்றிருப்பதை முன்னமே கண்டு ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸன்னிதிக்கும் நிர்வாஹகர்களுக்கும் ப்ராஸத்தநாருபமான விண்ணப்பம் விடுத்திருந்தேன்.

"ஐம்பத்தியோரு" என்பது ஸர்வாத்மநா பொருந்தாது; ஐம்பத்தொரு' என்று திருத்தவேண்டும்." என்று விஜ்ஞாபித்திருந்தேன். [இஃது இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்] இக்கார்த்திகை யிதழிலும் "ஐம்பத்தியோரு பொருள்" என்றே மகுடவியாஸம் காண்கிறது. மேலே "சென்ற புரட்டாசி" யென்ற முதல்வரியில் அடியேனுடைய உத்போதவிஜ்ஞாபனம் கிடைத்தமையும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதுகிடக்க அடுத்தவாக்கியம் 'பதிமுன்று பொருள்' என்றனது. ஸ்ரீமதாண்டவன் தமது திருக்கையால் எழுதியருளாமல் மஹாஸதஸ்ஸரில் உபத்யஸித்தருவின வற்றை அந்தேவாஸரிகள் ஏடுபடுத்திப்படியிருக்குமத்தனை மேலே பக்கம் 330ல் "ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் - பதிமுன்றுவது அத்யாயம்" என்று பெரியஎழுத்திலுள்ளது. பெண்கள்கூட இப்படி யெழுதமாட்டார்களே

ஆனால். "மமிட்டியென்றுதான் எழுதவேண்டும், மண்வெட்டி யென்றெழுதக்கூடாது; அமிசேஞ்சார் என்றுதான் எழுதவேண்டும், அமுதுசெய்தார் என்றெழுதக்கூடாது; உட்கார்ந்தார் என்றெழுதக் கூடாது. ஒக்காண்டார் என்றெழுதவேண்டும், உச்சாரணமும் எழுத்தும் மாறு படக்கூடாது" ஒன்று என்றெழுதாமல் ஒண்ணு என்றுதானெழுத வேண்டும் இரண்டு என்றெழுதாமல் நெண்டு என்றுதானெழுத வேண்டும்; நெங்கு - ருமு என்றெழுதவேண்டும்; என்றிப்படி சிஷிப்பவர்களுமுள் அன்னவர்களின் நிர்வாஹத்தில் பாதுகா பத்ரிசை பிரகாசமா வதாயிருந்தால் அஞ்ஜலியே தஞ்சமாகும் நமக்கு.

ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வான், மதுராந்தகம் வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி அடியேனுக்கு இளமை தொடங்கியே பரமஸ்ரீக்தர். உண்மையில் பரமஸாத்விகர். ஆனால், அவர் தாம் தலையிடத்தகாத விஷயங்களில் தலையிட்டு அடியேனுக்கு வீண்பரிச்சரம் தந்தருளுகிறார். இது வரையில் ஸ்ரீ ராமாநுஜன் மூலமாகவும் தனிப் புத்தகமாகவும் அந்த ஸ்வாமியை நோக்கி அடியேன் வெளியிட்டவை எண்ணிறந்தவை யென்பதை உலகமறியும். மதுராந்தக ஸ்வாமி மஸ்தகாபரணம் என்றும், சிரோபூஷா என்றும் பலபல பெயர்களிட்டு அடியேன் வெளியிட்டவை திருமுடிக்கு ஆபரணமாயும் பூஷணமாயும் இந்நூலவருகின்றனவே யன்றி அடியே னுடைய ஆகாங்கைகளுக்கு சாமமோக ஓக்ஷரமும் அருள மாட்டேவென்கிறார். இனிமேல் அந்த ஸ்வாமியோடு பிணங்குவதை அறவே நிறுத்திக்கொள்வதாக ஸங்கல்பித்து, கடைசியாக இந்த வீண்ணப்பம் வரைகின்றேன். இப்போது ப்ரஸ்தாவித்து வருகின்ற ஸ்ரீசங்கநாதபாதுகா ஸஞ்சிகையில் (கார்த்திக தீபம்) என்றொரு கட்டுரையை வெளியிட்டுள்ளார். இதிலுள்ள எண்ணிறந்த சுச்சப் பிழைகளில் இறையும் கண் செலுத்துகின்றிலேன். கட்டுரையின் முடிவில் (லலிதா சரிதத்திலே) என்று தொடங்கியுள்ளதைப் பற்றிக் கேண்மின், 'லலிதா' வுக்கு லலிதா என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு போலும் மணற்சோற்றில் கல் ஆராய்வதை விட்டிடுவோம். விட்டிட்டோம்.

ஸ்ரீவசனபூஷணம் நான்காம் ப்ரகாசனத்தில் 'பத்ரிபாத் விபூதியிலே' இப்பாதி ப்ரதம குர்ணைக்கு அடுத்தபடி "லலிதா சரிதாதிசுரிலே இவ்வந்தம் சுருக்கப்பொழியக் காணலாம்" என்கிற குர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸுலக்திகளை இவர் ரஸாபாஸமாக்கித் தன் வாக்கியமாக வரைந்துள்ளார் மாதுர்யமே வடிவெடுத்த மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸுலக்திமாலைகளை ஒரு பத்தியிலும், இவருடைய வாக்கியங்களை ஒரு பத்தியிலுமாகக்கொடிட்டு ஈண்டெடுத்து எழுதுகிறேன். ரஸீகர்கள் ருரண்டையும் வாசிக்க.

மனவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான பங்க்திகள்

மதுராதகரின் பங்க்திகள்

அதாவது - விதர்ப்பராஜஸுதையாய் காசிராஜ மஹிஷியான லளிதை. ஸபத்திகளானமந்நாறு ஸ்தீரிகளிலுங் காட்டில் ஆபிரபம் அகிவச்ய பர்த்ருமத்தை தேஹதேஜஸஸு ஸர்வகுண ஸம்பந்நதை இவையுடையளாய் அஹோராத்ர விபாகமற பகவத் ஸந்நிதியிலே அநேகந் திருவிளக்கேற்றி அதிலே ரதையாய்ப் போருகித படியைக் கண்டு, "உனக் கிவ்வாபிரப்யாதி களுக்கும் திபாரோபண கைங்கர்ய ப்ராவண்யத்துக்குங் காரணமென்" என்று ஸபத்திகள் கேட்க, அவள் ஜாதி ஸந்நகித்யாடே பிந்நகவளாகையலே, "ததேஷா கதயாந் யேகத் பத்வநுத்தம் மம சோபநா: என்று தொடங்கி, "ஸௌவீர ராஜஸ்ய புராமைத் ரேயோபூத் பரோஹித:; தேந சாயகநம் விஷ்ணு: காரிதம் தேவிகாதடே, அஹந்யஹரிகச்சுஷாம் புஷ்பதாபாம்பலேபகை: திபாதாநாதிபிச்சைவாந்ரே தத்ரவ ஸந்த்விஜ" என்று ஸௌவீரராஜ பரோஹிதனுன மைத்ரேயன். தேவியாற்றங்கரையிலே ஒம்பெருமான் கோவிலே யுண்டாக்வி, அங்கே நான்கோறும் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணிவர்த்தித்தபடியையும், "கார்த்திகே திபிதேகாதிப உபர்த்தஸ்தேகசைகதா, ஐஸந்நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோ நிசி, தேவ தாயதநே சாஸம் தத்ரஹமபி மூஷிகா, ப்ரதிபவர்த்தி க்ரஹணே க்ருகபுத்ரீர் வரானநா, க்ருஹிதாச மயா வர்த்தி ப்ருஷகம்சேச பாவச, நஸ்டா சாஹம் கதஸ் தஸ்ய மார்ஜாலஸ்ய யயாநுதா, வக்த்ர ப்ரான்தேந நச்யந்தயா ஸதிப: ப்ரேரிதோ மயா, ஜஹ்வால பூர்வவத் திப்த்யா தஸ்மிந்நாயுதே புந: என்று, கார்த்திகே மாஸத்திலே, அவனந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின அத் திருவிளக்கு அவிபத்தேடுகிற வள விலே பொருப்பெண்ணெலியாய்க்கொண்டு வர்த்திக் கிறதான் அத் திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு ராவதாக நினைத்துச் சென்று கவ்வினவளவிலே ஒரு பூனை கத்தினகுரலைக் கேட்டஞ்சி மரணத்தைபடையா நிற்க அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற தன் முஞ்சியாலே அந்தக் திரி தூண்டிப்பட்டு முன்புபோல அத்திருவிளக்குப் பளபளத்தெறிந்த படியையும்; "ம்ருதா சாஹம் ததோ ஜாதா ... பரா குணே என்று அநந்தரம் தான்மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்குப் புத்ரியாய் ஜாதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; "ஏஷப்ரபாவோ திபஸ்ட ததோஜாதிஸ்ம்ருதிர் ஜந்ம திபதாயிநாம்" என்று, அந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதபலமாக தனக்கிந்தவேற்றங்கனெல்லா முண்டாளபடியையும் சொன்னுளென்று, ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதேற."

"அதாவது விதர்பராஜனுடைய பெண்ணும் காசிராஜனுடைய மஹிஷியுமான லளிதை என்பவள் அஹோராத்ரமூர்பகவத்ஸந்நிதியில் திருவிளக்கு களை யேற்றி இக்கைங்கர்யத்திலே ஈடுபட்டிருந்தாள் அவளுடைய ஸபத்திகள் முன்னு னு பேர்கள் அழகிலும் பர்தாவின் அபிமானத்திலும் அவர்களில் விஞ்சியிருந்தாளிவ்வுத்தமி இதைக்கண்டு அவர்கள் "உனக்கு இவை அமைந்ததுக்குக் காரணமென்ன" என்று கேட்க அவள் பூர்வஜாதி விருத்தாந்தத்தை அவர்களுக்குச் சொன்னாள், அவள் சொன்னதாவது - "ஸௌவீரராஜனுடைய பரோஹிதன் மைத்ரேயன் தேவியாற்றங்கரையிலே ஒரு ஸந்நிதி எம்பெருமானுக்கு ஏற்படுத்தி கைங்கர்யம்செய்து வந்தார், கார்த்திகை மாஸத்திலே அவர் அந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியில் ஏற்றிய திருவிளக்கு அவிபத் தொடங்கியது. அந்தக் கோவிலிலேயே ஒரு பெண் எலியாய் வசித்துவந்தே தன் நான். அந்த திருவிளக்கின் திரியைக் கவ்விக் கொள்வதற்காக ஆரம்பித்தேன். ஒரு பூனை கத்தியதைக்கேட்டு அங்கே அப்போதே நடுங்கினேன் என் முகத்திலே அந்த திரி தூண்டப்பட்டது திருவிளக்கு முன்புபோலே பிரகாசிக்க ஆரம்பித்தது நான் மரித்து விட்டேன் அந்த ஸுக்ருதம். திருலதாசர் நான் இந்த ஜன்மத்திலே ராஜகுமாரியாய் பிறந்து ராஜமஹிஷியாகி அரசனும் நீங்கனும் அபிமாதிக்குப்படி பகவத்ஸந்நிதியில் திபகைங்கர்யம் முதலானதில் அபிருசியுடையளாய் வாழ்கின்றேன் என்றாள் லளிதை."

இனி நாம் என்ன எழுதவேண்டும், மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளை வேற்றுருவ மாக்கி யிருக்கும் விகாரத்தைக் கண்டார்களா? 'ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானத்தில் மாமுனி கள் விஸ்தரித்து அருளிச் செய்தவற்றைச் சுருக்கி யெழுதுகிறேன்—என்றெழுதி ப்ராமாணிகத்வபரிபாலனம் பண்ணலாகாதா? தத்வத்ரயவியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் தேசிகனுடைய ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலிருந்து பஹுளமான பங்க்திகளை முன்றிடங்களில் வீரிவாக உதாஹரித்தருளியுள்ளார், அவ்விடங்களை யெடுத்துப் பார்க்கட்டுமிவர், இக்கவை மிக்க ஓர் பழைய கதையை நினைவூட்டுகிறோமியங்கு. ஐகத்விக்யாதரான ஸ்ரீ உ.வே. V. V ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியை அறியாதாரில்லை. நினையாதாருமில்லை. அவர் பிரபல அட்வொகேட்டாக இருந்து இடையில் மூன்று நாளுக்கு வருஷங்கள் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ் பதவியை வஹித்துத் தாமாகவே விசாரந்தாராகி வெகுநேரமெழுந்தருளி யிருந்தார். அவரைப் பற்றி ஒரு பத்ரிகையில் ப்ரஸ்தாவித்த ஒருவர் "முன்னாள் ஜட்ஜ் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரவர் கள்..." என்றெழுதி யிருந்தார். இவ்வூர் ஸன்னிதி விதியில் ஆரணி ஜாதார் மாளிகையில் அந்த ஸ்வாமியின் அக்ராஸனத்தில் ஒரு மஹாஸபை நடந்து கொண்டிருக்கிறது அப்போ தங்கு நூறு ஸ்வாமிகள் குழுமியிருக்கிறார்கள். அந்தக் குழுவில் நானுமிருக்கிறேன். மேலே ப்ரஸ்தாவித்த பத்ரிகை அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்தது. முன்னம் வி. வி. ஸ்ரீஸ்வாமி கடாஷித்தார் பிறகு அடியேன் பார்த்தேன். பலர் பார்க்கவேண்டிய செய்தியொன்று அவிநந்தபடியால் மற்றும் பலரும் பார்த்தார்கள். பிறகு அங்கேயே அடியேன் வி. வி. ஸ்வாமியை நோக்கி விஜ்ஞாபித்தேன்—"தேவரீர் பலவாண்டுடன் ஜட்ஜ் பதவியை வஹித் திருக்க மூன்று நாள் மட்டுமே ஜட்ஜ் பதவியிலிருந்ததாக இவர் எழுதியிருக்கிறாரே!" என்றேன். அப்படியிருப்பதாக என் கண்ணில் தென்படவில்லையே—என்றார் மறுபடி கடாஷிக்கவேணு மென்று பத்ரிகையைக் கையில் கொடுத்தேன். பார்த்துவிட்டு 'அது காணவில்லையே?' என்றார். முன்னாள் ஜட்ஜ்' என்றெழுதவேண்டி யிருக்க. (முன்னாள் ஜட்ஜ்) என்றெழுதி யிருந்தது கொண்டு சொன்னேன்—என்று அடியேன் விவரிக்கக்கேட்ட அந்த ஸ்வாமி மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு ஸபையில் பலபலவும் பேசிக் கரகோஷங்களை அபரிமிதமாக விளைத்தார். இது நடந்து முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது. மதுராரந்தக நண்பரின் கட்டுரை இன்று இதை நினைவூட்டியது. இவர் எந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு லலிதாசரிதத்தை யறிந்தாரோ அந்த ஸ்ரீஸூக்திச் சேனரியில் (முன்னாறு) என்று ஸ்பஷ்டமாக இருந்தும் தாம் (முன்னாறு) என்றெழுதுகிறார். இதையெல்லாம் அச்சப்பிழை யென்ன முடியாது, ஹல்லுப் பிழையே யாம். "அப்திர் லங்கித ஏவ வானரபடை, கிந்த்வஸ்ய கப்பிரதாம் ஆபாதாலமிக்கநபிவாதநர் ஜாநாதி மந்தாசல".

"ஓம் சாந்திச் சாந்திச் சாந்தி."

நிச்சலும் சிந்திக்கவேண்டியதோர் ஆழ்வான் பெருமை

பெரிய திருமொழி வியாக்கியானத்தில் (8-1-1) ஸகலாவிலங்கு பொய்மொழி ப்ரவேசத்தில் ஆழ்வான் பெருமை விளங்க 'அருளிச்செய்ததோர் ஐ திற்பம்:—

"ராதேஜந்தர சோழனிலே ஒரு ப்ராஹ்மணன் மகன் புத்திரோடே எப்ப்ரதாய முன்பப் பூணுநூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப் போகட்டான். உரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவளவிலே அவன் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு வந்த புதுந்தான். அவனைக் கண்ட பிதாவானவன் 'சுரத்தாழ்வாமைச் சந்தித்தாடே?' என்று கேட்டான்.

புறம்புள்ளார்? இது அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்று கேட்க, 'ஆழ்வான் ஸன்னிதியிலே தமோபிபூதரும் ஸத்வஸ்தராவர்கள் காண்' என்றான்' என்பதாக.

இங்கு மூலத்தில் பரகாலாயகியின் திருத்தாயார் தம் மனின் செய்கிபைச் சிலரைநோக்கிச் சொல்லா நின்றமொன்று 'என்மகள் இத்தனைநாளும் பாலவ்லாமல் இன்று விலகுகுணமாகப் பேசுகின்றாள், சிலையிலங்கு பொன்னாழி யென்கிறாள். திண்படை தண்டு ஒன்சங்க மென் கிறாள், மலையிலங்கு தோள் நான்கே யென்கிறாள், இந்த வைகரியை நோக்குமிடத்து இவள் திருக்கண்ணபுரம் செனாரிப் பெருமானை ஸேவித்தவளாயிருக்கவேணும்' என்பதாகப் பாசரம் அமைந்துள்ளது. இதற்குச் சார்பாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு ஆழ்வானுடைய இதிறாஸ மொன்று நினைவுக்கு வந்தது அற்புதம்! மிகவற்புதம்!!

மேலே உதாஹரித்த வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்தை விளக்குவோம். ராஜேந்தரசோழ நென்னுமுரிலே ஒரு ப்ராஹ்மணம்மகன் துஸ்ஸஹவாஸத்தாலே மகி கெட்டு சிவபஜ்ஞோபவிதங்கள் அறுத்தெறிந்து தந்தை சொர்க்களாமல் வ்ராத்யனாய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவ்வுர்க்குக் கூரத்தாழ்வான் யாத்ருச்சிக மாக எழுந்தருளினார் அந்த ப்ராஹ்மண குமானுக்கு ஆழ்வான் ஏகாவது ஹிகாபதேசம் செய்ரருளினாரோ இல்லையோ தெரியாது, ஆழ்வான் அவ்வுர்க்கு எழுந்தருளினவளவே தெரியும். அவன் அப்போதே முன்போல் ப்ராஹ்மண லக்ஷணங்களுடன் கூர் னுக்கினியனாய் விட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். அன்னவனைக் கண்ட தகப்பனார் 'பிள்ளாய்! கூரத்தாழ்வா னோடு சந்திக்கப் பெற்றாயோ?' என்று கேட்க, அங்கிருந்த சிலர் இதைக் கேட்டு, உண்மை யில் ஆழ்வானுடைய கருளாலேயே இவன் திருந்தினு நென்பதை அவர்கள் மட்டும் நன்கு அறித்தவர்களாகையாலே இந்த மருமத்தை இவர் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டாரேயென விபத்து 'ஈர் ஆழ்வான் இங்கேறப் போந்ததை ஸேவியாமவிருக்க எப்படி தெரிந்து கொண்டார்? என்று கேட்க, 'ஆழ்வானுடைய ஸன்னிதானத்தில் தாமஸர்களும் ஸாக்ஷிகர்களாய்த் திருந்து வர்களென்பது ப்ராஸித்தமன்றோ? நெடுநாளாகத் தாமஸனாய்க் கெட்டுப்போனவிவன் இன்று ஸாத்விசுபுத்தி யுண்டாகித் திருந்தினனென்றால் ஆழ்வானோடு இவன் ஸந்தித்திருக்கவே வேணுமென்று தோன்றிற்று' என்றாராம் தகப்பனார், 'கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள் கொலோ' என்று பாட்டுத்தோறும் சங்கித்துக் கூறினதற்கு இது மிகப் பொருத்தமானதே.

தெய்வச் செயலின் சிறப்பு

ஒரு மஹாகதரத்தில் ஒரு குடும்பம். அக்குடும்பத்தில் அநுமைபாகப் பிறந்து வளரும் புதல்வனுக்கு ஒருநாள் இரவில் மஹத்தான ஜவரபாதை உண்டாயிற்று. இரண்டு மைல் தூரத்தில் வைத்தியசாலை இருந்தது. நோயின் தன்மையைச் சொல்லியனுப்பி மருந்து வரவழைக்கலாமென்று கருதிய பெரியார். தமது பன்னிரண்டு வயதுள்ள சிறுவன்கையில் ஒரு ஸீஸாவும் ஒரு ரூபாயும் மருந்து விவரம் குறிக்கும் சீட்டும் கொடுத்து டாக்டரிடம் மருந்து வாங்கிவரும்படி சொல்லி அச்சிறுவனை யனுப்பினார். அவன் கனவேகமாகச் சென்று டாக்டரிடம் சேர்ந்தான். அப்போது இரவு சுமார் ஒன்பது மணி. மின்னலும் காற்றும் இடியுமாயிருந்தது டாக்டர் மருந்துசாலையின் முன்னிலையில் உட்கார்ந்து சில ஆப்தர்களான பெரிய மனிதர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் இச்சிறுவன் சென்று செய்தியைத் தெரிவித்ததும் அவர் அன்பர்களோடு வார்த்தைபாடுதலில் மிக்க குதூஹலமாயிருந்ததனால் இச்சிறுவனது வேண்டுகோளைக் கணியியாமலே யிருந்திட்டார். இவனும் சிறிது நிர்ப்பந்தித்துக்

கூறவே, டாக்டர் 'இப்போது முடியாது, காலைவா' என்று அலுக்கியுமாகப் பேசினார். அது கேட்ட சிறுவன் 'ஐயா! நான் இரண்டுமைல் தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன், வீட்டில் அண்ணனுக்கு நோய் மிகக் கடினமானது, இப்போது வேறெங்கும் மருந்து கிடைப்பதும் அரிதாயிருக்கின்றது. இப்போதே தாங்கள் மருந்து தரவிடில் நாளை காலை வரையில் அண்ணன் ஜீவித்திருப்பானென்பதும் ஸந்தேஹம்; அன்றியும் நான் மருந்த வாங்கிக்கொண்டு போகாமல் வெறுங்கையோடு சென்றால் என் உயிர் தஞ்சுவதும் கஷ்டமாகு. தாய்தந்தையர் என்னைப் புடைத்துவிடுவார்கள், ஆதலால் மிகவும் தயவுசெய்து பணம் பெற்றுக்கொண்டு மருந்து தரவேனுமென்று சொல்லி, மருந்தின் விலை காட்டும் சீட்டையும் ஸீஸாவையும் ரூபாவையும் மேஜையின்மேல் வைத்துக் கும்பிட்டான்.

இங்ஙனம் கெஞ்சி வணங்கிக் கேட்டதைக் கண்ட அங்குள்ள பெரிபொர்கள் மிகவும் மனமிரங்கி டாக்டருக்குச் சாலவும் சிபார்சு செய்தார்கள் மருந்துச் சீட்டைக்கண்ட டாக்டர் அது இரண்டு மூன்று தினங்கள் சேர்த்துக் கலந்து கொடுக்கவேண்டிய மருந்தாக இருந்தாடி யால் ஸ்வாஸ்யமான வார்த்தையை விட்டு எழுந்திருந்து இதுசெய்துகொடுக்க மனங்கொள்ளா மலையிருந்தார். ஆனாலும் சிறுவனுடைய கெஞ்சதலுக்கு மிக இரங்கிய அப்பர்கள் அதிகமாகத் தூண்டவே வருந்தியெழுந்து அதில் ஊக்கமில்லாமலே மருந்துச் சீட்டை நிராகரணவனியாமல் வேறு சில மருந்துகளைக்கூட்டி ஸீஸாவில் கொட்டிக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டார். சிறுவனும் மிக்க ஆனந்தத்தோடு அதை வாங்கிக்கொண்டு கனவேகமாகத் திரும்பினான்.

ஐந்து நிழலும் பொறுத்தபின் டாக்டருடைய கையில் வலி தான அரிச்சல் எடுத்தது. உடனே, எந்த மருந்துகளைக் கலந்து கொடுத்தோமென்று கவனிக்கத் தொடங்கினார். ரூபகப் பிசகினால் அக்ரிதராவகமும் பாய்ஸனான மருந்து மற்றொன்றும் கலந்து கொடுக்கப்பட்டதாகத் திண்ணமாய்த் தெரிந்து கொண்டார். கொடுத்த அந்தமருந்து உட்கொள்ளப்படுமளில் உடனே குடல் வெந்துபோய் பிராணபாயம் நேருவது நிச்சயம் அந்தோ! இப்படிப்பட்ட உயிர்க்கொலை யான மருந்தைக்கொடுத்து விட்டோமே! சிறுவனே கனவேகமாகச் சென்று விட்டானே! இது வரையில் மருந்து உபயோகிக்கப்பட்டிருக்குமானால் உயிர்ச்சேதம் நோமலிருக்கமுடியாதே ஐயோ! கொலைபாதகமாக ஆய்விட்டேனே! அந்தச்சிறுவன் இன்னான் இன்னவிடத்தான், என்றாவது தெரிந்தால் இப்போதே ஓடிப்போய் மருந்தை உட்கொள்ளாதபடி நிறுத்தலாம்; இன்ன திக்கிலிருந்து அச்சிறுவன் வந்தானென்பதும் தெரிந்துகொள்ளாமற் போய்விட்டோமே! இரண்டுமைல் தூரத்திலிருந்துவந்ததாகச் கொண்டு நையவலது இன்னவிடத்திலிருந்து வந்ததாக அவன் தெரிவிக்கவில்லையே! ஐயோ! இந்த நன்றிருவில் மின்னலும் இடியும் மழையுமான இச்சமயத்தில் எந்தப்பக்கம் ஓடி எந்தவிதமாக அச்சிறுவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்? தெய்வமே! என்னை இப்படியும் கொடிய கொலைபாதகமாக ஆக்கிவிட்டோமே! என்று டாக்டர் துடிக்கிறார், தவிக்கிறார் துள்ளுகிறார், கதறுகிறார், அழுகிறார், அப்பர்கள் தேற்றவில்லாது நினைக்கிறார்கள். இவருடைய நிலைமை இதுவாயிருக்க:

மருந்து வாங்கிக்கொண்டு களிப்புடன் வேகமாகச் சென்ற சிறுவனே வென்றால்-இருள் மழையில் சென்றதனால் வழியில் கால்வழுக்கிக் கீழேவிழுந்து மருந்தும் ஸீஸாவும் கீழே கழி உடைந்து போக, மிகுந்த வருத்தத்துடன் அந்த டாக்டரிடமே திரும்பிவந்து 'ஐயா! என்கதி இப்படியாய் விட்டது; இந்தச் செய்தியைச்சொல்லிக்கொண்டு நான் விட்டிருந்த சென்றால் என் உயிரை வாங்கிவிடுவார்கள்; மறுபடியும் மருந்து வாங்கிக்கொள்ள என்னகையில் ரூபாயுமில்லை; எப்படி யாவது என்னைக்காப்பாற்ற வேண்டியது உங்கள் தருமம்; தயவுசெய்து அந்த மருந்தை

மறுபடியும் கொடுத்தீர்களானால் எனது அன்னனுடைய உயிர் பிழைப்பதற்குமூன் என்னுயிர் பிழைக்கும்' என்று சொல்லி மன்றாடினான்.

இச்செய்தி கேட்டவுடனே டாக்டருக்கு ண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவுதான் இருக்குமோ? அச்சிறுவனைத் தலைமல் தூக்கிக்கொண்டு கூத்தாடினார். குலாவினார்; தெய்வத் தைப்போற்றினார் புகழ்ந்தார் இன்னுமென்னென்னவோ செய்தார். தெய்வபக்தி அடிகரிக் கப்பெற்றார். உடனிருந்த அன்பர்களைத் தமது எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குதித்தார். உடனே அந்தச்சிறுவனைத் தமது மோட்டார்காரில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு தாமே நோயாளியின் வீட்டுக்குநேரில்சென்று போதுமானசிகிதையை இனாமாகச் செய்துவிரைவில்குணப்படுத்தினார்.

திருக்கச்சிநம்பி வைபவம்

(19-11-78-ல் பூவிருந்தவல்லியில் P. B. A. ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்)

திருக்கச்சிநம்பிகளின் தனியனில் "ஸ்ரீராமாநுஜமுநேர் மாந்யம்" என்றிருப்பது ஸுப்ரஸித்தம்; 'எம்பெருமானார்க்கு பஹுமாந்யம்' என்றபடி, உண்மையில் ஸ்வாமிக்கு நம்பிகளிடமிருந்த கௌரவப் பரிபத்தி ஒப்பற்றதே நம்பிகள் எந்தவருணத்தைச் சேர்ந்தவர்? என்ற விசாரம் போர் செய்வதுண்டு. அந்தவிசாரத்தில் இறங்க நமக்கு விருப்பமில்லை. எக்குலத்தினும் மிகச் சிறந்ததான தொண்டக் குலமே இவருடைய குலமாகும். *கிம்ப்யத்ராபி ஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோநிஷு. ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாதாநாம். நைஷாம் சிந்த்யம் குலர்திகம்' என்றொரு ப்ரமாணவசனம் நம் ஆசாரியர்களால் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளது. 'யோகிகள் எல்லா யோனிகளிலுமே ஜனிக்கின்றார்கள்; இவர்கள் எம்பெருமானை ஸர்க்காத்கரித்தவர்களாகலால் இவர்களின் குலம் முகலியவற்றைப்பற்றி ஆராய்வது கூடாது' என்பது மேலெடுத்த ச்லோகத்தின் கருத்து எம்பெருமான் எப்படி தேவமநுஷ்யகிர்யக்யோநிக னெல்லாவற்றிலும் திருவவதாரம் செய்கருள்கின்றானோ அப்படியே அவனடியார்களும் *எந் திந்த யோனியுமாய்ப்பிறந்து பெருமைபொலிய நிற்கிறார்கள் *ப்ராதர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததியா* என்கிற ச்லோகத்தில் இவ்வர்த்தம் மிக விளக்கமாகக் காட்டப்பட்டது. அப்படி எம்பெருமானோடொப்பப் பெருமைபெற்ற மஹாகுலப்ராஸுதர்களில் திருக்கச்சிநம்பிகள் தலைவராய் விளங்கினர் இவர் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஆளவந்தாருடைய திருவடி நிழலிலே யொதுங்கி ஸாமான்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை பெல்லாம் கற்று உணர்ந்து எம்பெரு மானுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணுவதே பரமபுருஷார்த்தமென்று கடைப்பிடித்தார். அர்ச்சாவதார எம்பெருமானுக்குத் திருவாலாட்டத் திருத்தொண்டு செய்வதில் இவர்க்கு இயற்கையான குதூஹல் மிகுந்தது; கோயிலில் அழகிய மணவாளனுக்கு அந்தத் திருத்தொண்டு செய்யத் தொடங்கினார். உபயகாவேர் மத்யத்தில் சயனித்திருக்கின்ற அப்பெருமானுக்குத் தாபம் சிறிது மில்லாமையாலே *திருவரங்கப் பெருகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளி கொள்ளாநின்ற நமக்கு இத்தொண்டு அபேக்ஷிதமாக இல்லையே! என்று அப்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அவ்விடம் விட்டுத் திருவேங்கட மகாலேயற வந்து சேர்ந்து அங்கே திருவேங்கட முடையானுக்கு அந்தக் கைங்கர்யத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அந்தப்பெருமானும் "குளிரருவி வேங்கடத்தில் குளிரிறங்கும் நமக்கு இந்தத் திருத் தொண்டு அபேக்ஷிதமாக இல்லை; அத்திகிரியருளானப் பெருமான் நான்முகன் செய்த அபமேத வேள்வியில் தீயினில் தே:ன்றியவராதலால் அவர்க்குத் தாபம் மிக்கிருக்கும்; இக்கைங்

கரியம் அவர்க்கு மிக அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்; அங்கேறச் சென்று தொண்டு செய்துவாழ்வராக" என்று நியமிக்க. அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு ஸ்ரீ ஹஸ்திசைல சிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதனான பேரருளாளனுடைய திருவடிவாரத்திலே விடைகொண்டு திருவால வட்டமும் கையுமாய் 'ஓழிவீங்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை'செய்த வந்தார். இக்கைங்கரியம் பேரருளாளனுக்குப் பரமப்ரீதிகரமாக இருந்தபடியாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக்குலைத்துக்கொண்டும் நம்பியோடு வார்த்தையாடுவதென்றே முறை ஏற்பட்டது. 'தேவப்பெருமாள் திருக்கச்சிநம்பியோடு வார்த்தையாடுகிறார்,என்றே ப்ரஸித்தி -ஊரெங்கும் பரவியது' [சிலர் இது அஸம்பாவிதமென்றும் கல்விதமான ஐதீஹ்யமென்றும் சொல்லத் தலைப் பட்டிருக்கிறார்கள். மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த தேவராஜமங்களத்தில்: "ஸ்ரீ காஞ்சி பூர்ணமிச்சேரண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே, அதீதார்ச்சாவ்ஹஸ்தாய ஹஸ்த்யத்ரீசாய மங்களம்"என்றுள்ளது ப்ரஸித்தம். அர்ச்சாவதார வாய்பைக் கடந்து பரமப்ரீதியினால் திருக்கச்சி நம்பியோடு எல்லாவார்த்தைகளையும் அருளிச் செய்துவரான தேவப்பெருமானுக்கு மங்களம்— என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. *பொய்யிலாத மணவாளமாமுனி புந்தியிலே புகுந்த விஷயத்தில் அவிச்வாஸமுண்டாக ப்ரஸத்தியிக்குப் பென்று இவ்வளவோடு நிற்பாரமிப்போது]

இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த நம்பிகளின் ஜ்ஞானானுஷ்டானச் செல்வச் சிறப்பையும் பக்திவிரக்திகளின் விலக்ஷணபரிபாகத்தையும் கண்டு வியந்த எம்பெருமானார், தாம், இவருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து உய்வு பெறவேணுமென்று பாரித்தார்; பலவாறு அநுவர்த்தித்தார் நம்பிகள் இதற்குச்சிறிதும் இசைவு காட்டவில்லை *பொனகோ செய்த டேடமாவது இவரிடத்தில் பெற்று வழிவோமென்று முயன்றார்; அதுவும் கைகூடவில்லை யென்பது சரித்திரமுணர்ந்தார்க்கு விசதம். பின்பு எவ்வாசிரியர் திருவடிகளில் ஆச்ரயிப்பதென்கிற விசாரம் ஸ்வாமிக் குப் பெரிது முண்டாயிற்று. அதை நம்பிகளிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்து தேவப்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை அவர் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்வோமென்று தோன்றி, அத்தோடு வேறு சில சாஸ்த்ரார்த்த விசிகிதனைகளையும் தீர்த்துக்கொள்ள விரும்பித் திருக்கச்சிநம்பிகள்பாடே விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டார். "அடியேனுடைய உள்ளத்தில் சில ஜிஜ்ஞாஸைகள் இருக்கின்றன; தேவப்பெருமாள் மூலமாக தேவரீர் தெரிந்து க்ருபை செய்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். நம்பிகளும் அன்றிரவு தேவப்பெருமானுடனே வார்த்தையாடுமடைவில் ஸ்வாமியின் கோரிக்கையை விண்ணப்பம் செய்து பெருமாள் பக்கலில் ஆறு வார்த்தைகள் பெற்று ஸ்வாமியிடத்தே வெளியிட்டதாக ப்ரஸித்தமான வார்த்தைகளை முன்னோர்கள் ஸங்க்ரஹித்தருளியுள்ளார்கள்; வடிவழகியநம்பிதாஸரென்றே பரம பக்தரான தமிழ்க்கவி யொருவர் தாமியற்றிய எம்பெருமானார் வைபவமென்னுந் செய்யுட் காவியத்தில் பணித்த இரண்டு செய்யுட்கள் கேளிர்;—

'செப்புகின்ற பரதத்வம் யானேயென்னச் செப்புதி.வே
ரெப்பிலாதாய்! தரிசனமும் பேதமென்றே யுரைத்திடு
தப்பிலாத வுபாயமதும் ப்ரபத்தியென்றே சாற்றிடுக
அப்ப!புகல் விலையன்றி நினைவுமேவண்டா அந்திமத்தில்;

இந்தச் சரீர வலதானந்தன்னி விலையும் மோக்கமது
அந்தமில்லாக் குணத்தினனுக் காசாரியனும் பெரியநம்பி
சிந்தைதன்னுளிலை யெல்லாஞ் சிந்தித்திருந்தானினையாழ்வான்
முந்தியிலை நமொழியென்று மொழிந்தருள்வா ன்ருளாளன்".

இவ்விஷயத்தில் வடமொழி ச்லோகங்களுமீவைகாணீர்;—

அஹமேவ பரம் ததுவாம் தர்சனம் பேத ஏவ ச,
மோக்ஷோபாய: ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத் அந்திமஸ்மீருதிவர்ஜனம்.
தேஹாவஸாதே முக்திஸ் ஸ்யாத் பூர்ணசார்யஸமாச்சரய:.
வார்த்தாஷ்ட்கமிதம் லேப காஞ்சீபூர்ணமுகாத் குரு: .

இவ்வாறு வார்த்தைகளைத் திருக்கச்சிறம்பி மூலமாக ஸ்வாமி பெற்றது ஏக காலத்திலேயே என்பது ஒரு பக்ஷம்; அவ்வப்போதுகளில் தனித்தனியே பேற்ற வார்த்தைகள் ஒன்று சேர்த்து ஆறு வார்த்தைகளாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன வென்பது மற்றொரு பக்ஷம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இது எங்ஙனையாயினுமாகுக. இவ்வாறு வார்த்தைகளில் தேறுகின்ற அர்த்தங்கள் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்ததத்வங்களையும் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாக வுணர்ந்திருக்கும் எம்பெருமானார்க்குத் தெரியாததையோ? நன்கு தெரிந்திருக்கக் கூடிய அர்த்தங்களையன்றோ இவை; இவற்றை இத்தமுகமாகப் பெற வேண்டிய அவசிய மென்ன? என்று சிலர் கேட்பதுநேர்மையன்று; தெரிந்த அர்த்தங்களாயிருந்தாலும் அவற்றை நிஸ்ஸந்தேஹமாக த்ருடப்படுத்திக் கொள்ளுதல் ப்ராப்த மன்றோ. (1) ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதத்வமென்றும், (2) ஸம்ஸார தசையோடு முக்தி தசையோடுவாசிபற எங்கும் ஜீவ பர பேதம் பாரமார்த்திகமென்றும், (3) கர்மஜ்ஞான பக்தி போகங்களன்றிக்கே சரணாகதியே ஸ்வரூபாநு ரூபமான உபாயமென்றும் (4) பகவத் விஷய மான அந்திமஸ்மீருதி இருந்தே திரவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் உபாஸகர்களுக்கே யல்லது ப்ரபக்ஷனின் விஷயத்தில் அந்த நிர்ப்பந்த நிலை யென்றும், (5) ஸந்தித கருமங்கள் கனத் திருந்தாலும் ப்ராப்தகர்மாநுபவத்தை இந்த தேஹத்தோடே முடித்திட்டு அவ்வளவிலே மோக்ஷப்ராபணமென்றும், (6) பெரியநம்பி திருவடிகளிலே யாச்சரயித்துத் திருவிலச்சனைபெறுவ தென்றும் ஆக இவ்வாறு வார்த்தைகள் உணர்த்தக்கன. இவ்வாறு வார்த்தைகளுக்கு விபுலமான விவரணம் செய்திருக்கிறோம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஆண்டாள் திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் எம்பெருமானாருடைய பெருமையை [ஸ்வாபதேசார்த்தமர்யாதையில்] வெளியிடுவதுண்டே; அதில் "வைபத்து வாழ்வீர்களே!" என்கிற இரண்டாம்பாட்டில் ஈற்றடி உய்யுமாறெண்ணி உகந்தேலோசெம்பாவாய்" என்பது; இங்கு உய்யும் ஆறு எண்ணி— உஜ்ஜீவநமான ஆறுவார்த்தைகளைச் சிந்தித்து உகந்தமை கூறினதாக ரஹஸ்யார்த்த மறியத்தக்கது.

திவ்யப்பிரபந்த யானைகாடி

வினாக்களும்—விடைகளும்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இராகவாசாரியர்க்கும் கண்ணனார்க்கும் ஸம்வாதம் மனவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதியில்; கண்ணா! நான் நாளை காலை அல்லது மாலை உன்னோடு கூடத் திருமாலிருஞ்சேலை மலை சென்று அழகியான் திருவடியைத் தொழுதுவர நிச்சித்திருந்தேன்; நீயும் வா.

(இந்த வாக்கியத்திலுள்ள சொற்களின் வரிசையில் திவ்யப்பிரபந்தப் பாசுரங்கள் சொல்லவேணுமென்பது இராகவலுடைய கருத்து, அப்படியே கண்ணன் விடையளிக்கிறான்.)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

- (கண்ணா!) *கண்ணா! நான்முகனைப் படைத்தானே! [பெரியாழ்வார்திருமொழி]
 (நான்) *நான்முகனை* [நான்முகன் திருவந்தாதி]
 (நாளை) *நாளை வதுவை மணமென்று* [நாச்சியார்]
 (காலை) *காலை யெழுந்திருந்து* [நாச்சியார்]
 (அல்லது) *அல்லதோரரணு மவனில்* [திருவாய்மொழி]
 (மாலை) *மாலையும் வந்தது மாயன்வாரான்* [ஷே]
 (உன்னோடு) *உன்னோடுடனே* [நாச்சியார்]
 (கூட) *கூடச்சென்றேனினியென் கொடுக்கேன்* [திருவாய்.]
 (திரு) *திருமகளும் மண்மகளும்* [முதல்திருவந்தாதி]
 (மால்) *மாலை நண்ணித் தொழுது* [திருவாய்மொழி]
 (இரு) *இருந்தண்மாளிலம்* [பெரிய திருமொழி]
 (சோலை) *சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை* [திருவாய்மொழி]
 (மலை) *மலைகொண்டு* [திருவிருத்தம்]
 (சென்று) *சென்று வணங்குமினோ* [நான்முகன்]
 (அழகியான்) *அழகியான் தானே* [ஷே]
 (திருவடியை) *திருவடியை நாரணனை* [திருவாய்மொழி]
 (தொழுது) *தொழுது முப்போதும்* [நாச்சியார் திருமொழி]
 (வா) *வரவா றென்றில்லையால்* [பெரிய திருவந்தாதி]
 (நிச்சித்து) *நிச்சித்திருந்தேன்* [திருவாய்மொழி]
 (இருந்தேன்) *இருந்தே விருவனைப் பாசம்* [இராமானுச நூற்றந்தாதி]
 (நீயும்) *நீயும் பாங்கல்லைகான்* (திருவாய்மொழி)
 (வா) *வா போகுவாவின்னம் வந்தொருகால்* [பெருமாள் திருமொழி]

அத்யாபக ஸ்வாமிகள் இருவரின் ஸம்வாதம்

(ரங்காசாரியரும் சாகவாசாரியரும் பேசுகிறார்கள்)

(ரங்.) ஸ்வாமிந்! தேவரீர் திவ்யப்ரபந்தத்தில் நல்ல உபஸ்திதி யுடையவரென்பதை யடியேனறிவேன், அடியேன் ஐஜ்ஞாஸ்யா சில கேள்விகள் கேட்கிறேன், மனம் மகிழ விடை தரவேணும் கேட்கிறேன், ஆழ்வார்பாடின ஊர்கள் எத்தனை? ... (ராக.) 21 ஊர்கள்தான்

(ரங்.) என்ன இப்படி ஸாதிக்கிறதே; நூற்றுக்கணக்கிலன்றோ பாடல் பெற்ற தவக் களைச் சொல்லிவருகிறார்கள்; வேடிக்கையாக ஸாதிக்கவேண்டாம், இருபத்தொன்றுதான்!

(ராக.) தேவரீர் 'ஆழ்வார்பாடின ஊர்கள் எத்தனை?' என்று கேட்டபடியால் அடியேன் விண்ணப்பித்ததில் தவறு இல்லை. அந்த ஊர்களை விஜ்ஞாபிக்கிறேன், கேட்டுக் கொள்வது. *உலகேத்துமாரியானத்தியூர் (ஐஸ்வரிகிரி) திருவெவ்வுளூர், திருகின்றபூர், திருக்கோவலூர், (கந்தல் கமழங்) கூடலூர், திருக்கண்டியூர், திருபந்தனூர், திருவாகூர், திருநறையூர், உறையூர், கரம்பனூர், சிறுபுலியூர், தோழந்தூர், ஆதலூர்,

திருக்கோட்டியூர், திருமோசூர், ஸ்ரீவில்லிபத்தூர், திருக்குருசூர், திருக்கோளூர், குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூர், திருவண்வண்டூர் ஆக இருபத்தேதூர் ஊர்கள் தான் ஆழ்வார் பாடியவை யென்று உள்ளபடி சொல்லுகிறேன்.

(ரங்.) இப்போது விஷயம் புரிந்தது. இனி இந்த வழியிலேயே வினவுகின்றேன். ஆழ்வார்கள் பாடிய நகரங்கள் எத்தனை?

(ராக.) விஜ்ஞாபிக்கிறேன், எண்ணிக்கொள்ள, பரமேச்சுரவிண்ணகரம், காழிச்சீராம விண்ணகரம், வைகுந்த விண்ணகரம் அரிமேயவிண்ணகரம், நந்திபுரவிண்ணகரம், விண்ணகரம் (திருவிண்ணகர்)

(ரங்.) ஆழ்வார்கள் பாடிய நகர்கள் எத்தனை?

(ராக.) திருப்பேர்நகர், திருவல்லவாழ் நகர், கண்டமென்னும் கடிநகர், சீர்வரமங்கல நகர், அனந்தபுரநகர், கண்ணபுரநகர். (திருவிண்ணகர் நன்னகரே.)

(ரங்.) ஆழ்வார்கள் பாடிய குடிகள் எத்தனை?

(ராக.) திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி, திருக்கண்ணங்குடி, திருப்புளிங்குடி, திருக்குறுங்குடி.

(ரங்.) ஆழ்வார்கள் பாடிய 'கா' எத்தனை? 'கால்' எத்தனை?

(ராக.) கா இரண்டு. கால் ஒன்று. திருவெல்கா, திருத்தண்கா, — திருத்தண்கால்.

(ரங்.) ஆழ்வார்கள் பாடிய மலை எத்தனை?

(ராக.) திருவேங்கடமலை, திருநீர்மலை, திருமெய்யமலை, வானமாமலை, திருமாலிருஞ் சோலை மலை

(ரங்.) ஆழ்வார்பாடிய மங்கையும், மங்கலமும் எத்தனை?

(ராக.) திருக்கண்ணமங்கை, வரகுணமங்கை, துலைவில்லி மங்கலம், சீர்வரமங்கை மங்கலம்.

(ரங்.) ஆறு எத்தனை? கரை எத்தனை? அறை எத்தனை? ஆணி எத்தனை?

(ராக.) திருச்சிற்றூறு, திருவாட்டாறு, — திருக்காட்கரை, ஆற்றங்கரை, (கபிஸ்தலம்) திருவெள்ளறை-திருப்புல்லாணி.

(ரங்.) உத்தமம் எத்தனை? (ராக.) உத்தமம் ஒன்றுதான், வண்புருடோத்தமம், அப்படியே உத்தமனும் ஒருத்தன்தான். கரம்பனூர் உத்தமன்.

(ரங்.) கூடம் எத்தனை? (ராக.) திருமணிக் கூடம், சிருச்சித்ரகூடம்.

(ரங்.) 'ஐ'கார விற்பதான ஊர்கள் எத்தனை?

(ராக.) தஞ்சை, குடந்தை, சேறை, எகை, திருக்கடன்மல்லை, திருவிடவெந்தை, வேளுக்கை, குருகை (குருசூர்) அமுந்தை.

(ரங்.) அகம் எத்தனை? (ராக.) ஊரகம், நீரகம், காரகம், பேரகம் (திருப்பேர் நகர்)

(ரங்.) புரம் எத்தனை?

(ராக.) திருவயிந்திரபுரம், திருவனந்தபுரம், கணபுரம்.

(ரங்.) கோயில் எத்தனை?

(ராக.) திருவரங்கம் பெரிய கோயில், செம்பொன்மசய்கோயில், நாச்சியார் கோயில் மணிமாடக் கோயில்.

(ரங்.) பாடி எத்தனை? (ராக.) காவளம்பாடி, திருவாய்ப்பாடி.

(ரங்.) கிராமம் எத்தனை? ஆசிராமம் எத்தனை? ஆரணியம் எத்தனை, குன்றம் (குன்று) எத்தனை? குளம் எத்தனை? இல் எத்தனை? தானம் எத்தனை?

(ராக) கிராமம்—சாளக்கிராமம் ஆரணியம்—கைமிசாரணியம், குன்றம்—சிலங்க வேள் குன்றம் (அஹோபிலம்) குளம்—திருவேள்ளக்குளம், பெருங்குளம். இல்—அன்பில். தானம்—திருக்கடித்தானம்.

(ரங்.) கால் எத்தனை? கை எத்தனை? வாய் எத்தனை? முக்கு எத்தனை? முலை எத்தனை? (ராக) கால் ஒன்றே—திருத்தண்கால் கைகள்—திருநகை, நாகை, கண்ண மங்கை, சீரவரமங்கை வாய் ஒன்றே—திருநாவாய் முக்கு ஒன்றே—குடமுக்கு (குடமுக்கில் கோயிலாக்கொண்டு). முலை இரண்டு தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னுமியையே முலை என்று திருமங்கையாழ்வார் இரண்டே யென்கிறார்.

(ரங்.) இன்று இவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். இது ஓர் விஷேஷமான தீவ்ய தேசானுபவம் என்பதை எல்லாரும் அறியார் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமதாண்டவன் ஒருவர் தாம் அறிந்து திருவுள்ளமுகக்குப்படியாகும்,

மதுரையன்பர்களின் மஹத்தானதோர் பணி

“ஸ்ரீராமாநுஜன்” கார்யாலயத் துணைவன்.

ஜி. அ. அனந்தாழ்வான்.

மதுரைமாநகரில் உயர்திரு மா. செல்லப்பெருமாள் கோனார் என்னும் பெரியார் நமது பத்தாதிபஸ்வாமியின் திருவடிகளில் பேரன்பு பூண்டவர் என்பதை அடியேன் இரண்டொரு வருஷ காலமாக அறிவேன். நம்ஸ்வாமியோடு நெருங்கிப்பழகினவர்கள் காஞ்சிப் பரந்தங்களிலும் சென்னை மாநகரிலும் பலர் உள்ளார்கள், அவர்களின் அன்பும் ஆர்வமும் ஏகதேசம் என்றும் சொல்லலாம். இப்பெரியாரின் அன்பு காணப்படுகிறது. இப்பெரியார் நமது ஸ்வாமியின் நூல்களையும் ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்திரிகையையும் மிகமிக மதித்து அவைதமும் அவற்றையே போதுபோக்காகக் கொண்டவர் எனத் தெரிகிறது. இவர் சில மாதங்களுக்குமுன்பு, நம் ஸ்வாமி வெளியிட்டருளின நூல்களையெல்லாம், (அதிலும் முக்கியமாக) உபந்யாஸ நூல்களை யெல்லாம் பெற விரும்பிக் கடிதமெழுதினார். பல நூல்கள் அனேக வருஷங்களுக்கு முன்பு அச்சாகி வெளிவந்தவை இப்போது துர்ப்பங்களாகி விட்டபடியால் அப்பெரியார்க்கு எம் சில புத்தகங்களை மட்டுமே அனுப்பமுடிந்தது. அதனால் அவர்க்கு மனக்குறை மிகவுமுண்டாகி. அருமையாய்ப்போன உபந்யாஸ நூல்களை யெல்லாம் தாம் சில நண்பர்களுடன் சேர்த்துத் தம் இருப்பிடமான மதுரையிலேயே மறுபதிப்புச் செய்ய முடிவு செய்து, அவ்விடத்தில் வாரும் ஸ்ரீமான் உ. வே. வித்வான் R. ரங்கராஜன், M. A., ஸ்வாமியையும் மற்றுஞ் சில அறிஞர்களையும் துணை கொண்டு, நம் ஸ்வாமியின் பழைய உபந்யாஸ நூல்களைச் சம்பாதித்து

மதுரையிலேயே அச்சிடத்தொடங்கிவிட்டார். மதுரை ஜில்லா ஜட்ஜ் ஆன உயர்திருவாளர் M. A. முருகேசன் அவர்களும், சென்னைத் திருக்கோயில் பத்திரிகையின் ஆசிரியரான உயர்திரு N R. முருகவேள் M.A. M.O.L. அவர்களும் மற்றும் சில பெரியார்களும் குமாங்குடி இவ்வரியபெரி பணியை மேற்கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. முதற் புத்தகமாக “உபந்யாஸக ஹந்த பூஷணம்” என்னும் நூல் இன்று காணக்கிடைத்தது. இதில் வெளிவந்திருக்கும் வீஷயங்கள், கீழே காண்க.

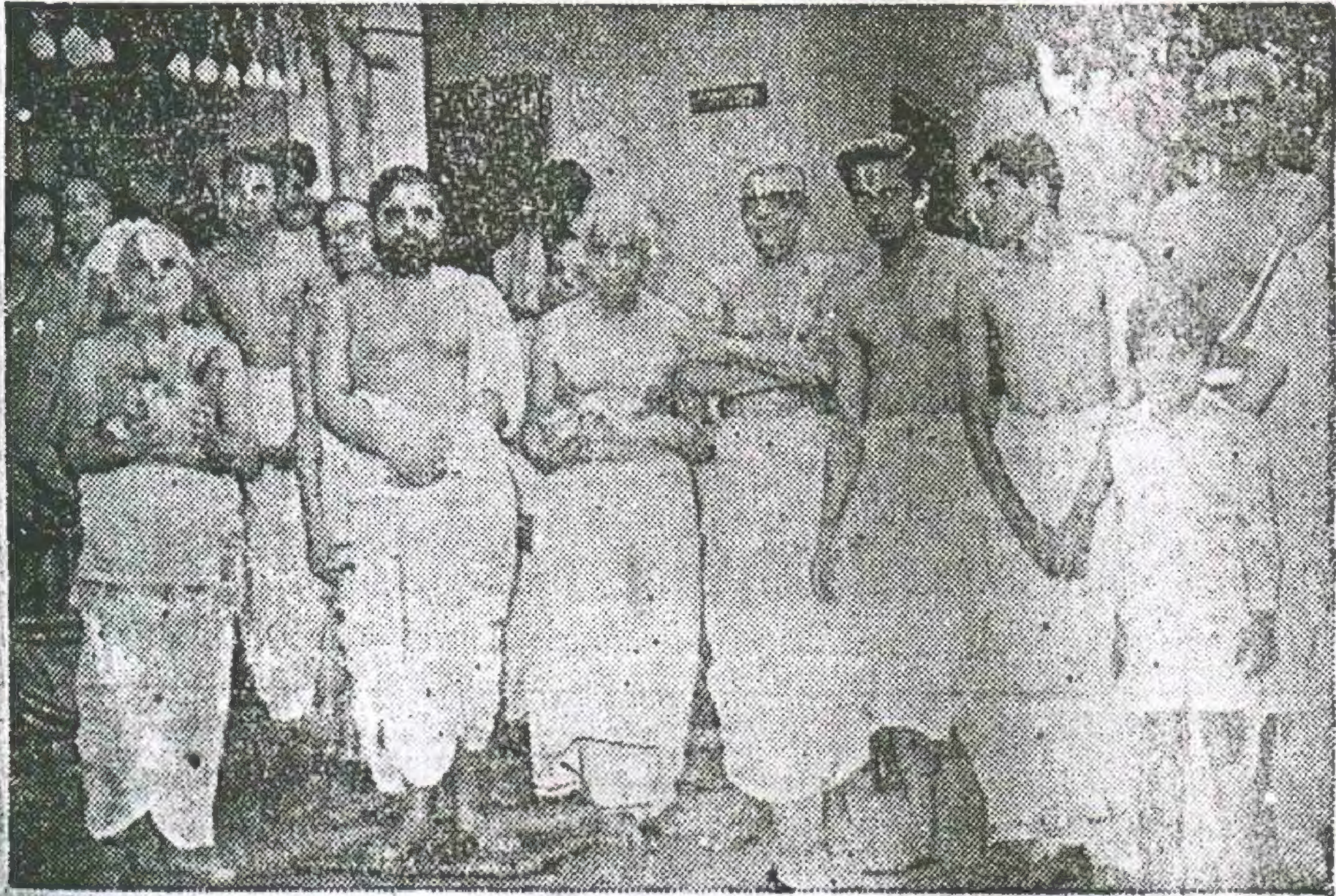
- 1 முன்னுரை
- 2 கென்னுசார்ய ஸம்பிரதாயார்த்த நுட்பங்கள்
- 3 நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி அனுபவம் (வளவேமுல த)
- 4 பெருஞ்செல்வம் ஸ்ரீநுப்பாக
- 5 பண்டிதர்களும் பரமபத்தர்களும்
- 6 ஆசாரியர்கள் மேகத்தைபொதுவர்கள்
- 7 தேசிக ஸூக்தியில் ஓர் ஐதீஹ்யம்
- 8 ஸ்ரீ ராமாயணமும் நம் ஆசாரியர்களும்
- 9 விசிஷ்டாத்வைத நுட்பம்
- 10 ஐந்து சிஷ்யர்களின் இலிஹாஸம்
- 11 காதல் அன்பு வேட்கை அவா
- 12 பகவத் விஷ்டாதிகாரிகள்
- 13 ஸர்வ ரக்ஷக ரக்ஷணம்
- 14 அத்ருஷ்டார்த்தமென்னும் சரணாகதி

அனுஷ்டானத்தைப்பற்றி

அடுத்த இதழில் இதைப்பற்றின விரிவுகள் காண்க.

ரார்பர் இரண்டாம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி

ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளிார்கள். திவ்யப்ரபந்தம்வேவக்கு திருநகரி, திருநாங்கூர், திருக்கலாண
புரம் திருவிந்தனூர் திவ்யதேசங்களிலிருந்து ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளி விமரிசையாய் நடத்திக்
கொடுத்தார்கள் சாத்துமுறைதினம் கோவில் கந்தாடை அப்பன் உவே. ராமானுஜாசார்ய
ஸ்வாமி எழுந்தருளி சாத்துமுறையும் திருக்கல்யாணமும் நடந்தது அன்று கோ. க. அப்பன்
ஸ்வாமி காமசங்கீர்த்தனப் பெருமையை உபந்யஸித்தார். திருநகரி எம்பார் உவே. திருவேங்
டாசார்ய ஸ்வாமி ஆசார்ய பக்தியைப்பற்றி உபந்யஸித்தார். பொலிக! பொலிக! பொலிக!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு:-

எனது மார்கழித்திங்கள் முழுவதும் திருப்பாவை காலக்ஷேபத்தின் பொருட்டு நமது
ஸ்வாமிகள் வழக்கப்படி சென்னையில் உப்பட்டுர் ஆழ்வார் செட்டியார் ராமானுஜ
எழுந்தருளியிருப்பராதலால் 15-12-78உ முதல் 14-1-79வரை அன்பர்கள்
க்கு எழுதும் தபால்களை அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதவேண்டியது.

To Sri Jagadacharya, P. B. ANNANGARACHARYA,
48. GOVINDAPPA NAICK STREET
MADRAS-600001

பணிப்பு:-

மிக்கு யாரும் இன்லாண்டு ஊரில் எழுதக் கூடாது; வெள்கைத்தாளில் பெரிய
ட்டு விட்டு எழுத வேண்டும். ஸ்வாமியின் திருமணி பாங்கு ஒருவாறு உள்ளது.
ரிகளான அன்பர்களின் மிக்க நிர்ப்பந்தத்தினாலேயே அவ்விடம் எழுந்தருளுகிறார்.
ருவருளால் இனிது நடைபெறவேணும், இப்படிக்கு.

கீர்த்தமாலா ஆபீஸ் உபந்யதர்சி.